6 Μαρτίου 2014

Η ακολουθία του Ακαθίστου Ύμνου [Χαιρετισμών] εις την Υπεραγίαν Θεοτόκον

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Εκκλησιαστικοί Ύμνοι, Μουσική, Τραγούδια και Χοροί

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο Ακάθιστος Ύμνος, οι τόσο δημοφιλείς «Χαιρετισμοί» στην Παναγία, είναι ένα από τα πιο σημαντικά υμνογραφικά κείμενα της βυζαντινής περιόδου,

συνδεδεμένος όχι μόνο με την εκκλησιαστική (λατρευτική) ζωή, αλλά και με την εθνική πορεία του Ελληνισμού, ο οποίος αναγνώρισε στο πρόσωπο της Υπεραγίας Θεοτόκου την «Υπέρμαχο στρατηγό», τη σκέπη και την προστασία του.

Η Ακολουθία του Ακαθίστου Ύμνου, όπως έχει διαμορφωθεί σήμερα, συμψάλλεται με το Μικρό Απόδειπνο τμηματικά την Παρασκευή το εσπέρας των πρώτων τεσσάρων εβδομάδων της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, και ολόκληρη την Παρασκευή της πέμπτης εβδομάδος των Νηστειών.

Ευελπιστούμε πως με την παράλληλη παράθεση του κειμένου και της μεταφράσεως στη νεοελληνική, η Ακολουθία του Ακαθίστου Ύμνου θα γίνει περισσότερο προσιτή στους ευσεβείς χριστιανούς.

Α΄ ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΤΗΣ Α΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Ο Ιερεύς·

Ευλογητός ο Θεός ημών, πάντοτε· νυν, και αεί, και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Δόξα σοι Χριστέ, ο Θεός, η ελπίς ημών, δόξα σοι.

Βασιλεύ ουράνιε, Παράκλητε, το Πνεύμα της αληθείας, ο πανταχού παρών, και τα πάντα πληρών, ο θησαυρός των αγαθών, και ζωής χορηγός, ελθέ και σκήνωσον εν ημίν, και καθάρισον ημάς από πάσης κηλίδος, και σώσον, Αγαθέ, τας ψυχάς ημών.

Ο Αναγνώστης· Αμήν.

Άγιος ο Θεός, Άγιος Ισχυρός, Άγιος Αθάνατος, ελέησον ημάς. (εκ γ΄)

Δόξα Πατρί και Υιώ και Αγίω Πνεύματι. Και νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Παναγία Τριας, ελέησον ημάς. Κύριε, ιλάσθητι ταις αμαρτίαις ημών. Δέσποτα, συγχώρησον τας ανομίας ημίν. Άγιε, επίσκεψαι και ίασαι τας ασθενείας ημών, ένεκεν του ονόματός σου.

Κύριε, ελέησον· Κύριε, ελέησον· Κύριε, ελέησον.

Δόξα. Και νυν.

Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς, αγιασθήτω το όνομά σου. Ελθέτω η βασιλεία σου. Γενηθήτω το θέλημά σου, ως εν ουρανώ, και επί της γης. Τον άρτον ημών τον επιούσιον δος ημίν σήμερον. Και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών. Και μη εισενέγκης ημάς εις πειρασμόν, αλλά ρύσαι ημάς από του πονηρού.

Ο Ιερεύς· Ότι σου εστιν η βασιλεία και η δύναμις και η δόξα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων.

Ο Αναγνώστης· Αμήν. Κύριε, ελέησον (ιβ΄).

Δόξα. Και νυν.

Δεύτε προσκυνήσωμεν και προσπέσωμεν τω Βασιλεί ημών Θεώ.

Δεύτε προσκυνήσωμεν και προσπέσωμεν Χριστώ τω Βασιλεί ημών Θεώ.

Δεύτε προσκυνήσωμεν και προσπέσωμεν αυτώ, Χριστώ τω Βασιλεί και Θεώ ημών. Μετανοίας (γ΄) και ευθύς τους Ψαλμούς.

Ψαλμός ν΄.

Ελέησόν με, ο Θεός, κατά το μέγα έλεός σου, και κατά το πλήθος των οικτιρμών σου εξάλειψον το ανόμημά μου. Επί πλείον πλύνόν με από της ανομίας μου και από της αμαρτίας μου καθάρισόν με. Ότι την ανομίαν μου εγώ γινώσκω, και η αμαρτία μου ενώπιόν μου εστι διαπαντός. Σοι μόνω ήμαρτον, και το πονηρόν ενώπιόν σου εποίησα. Όπως αν δικαιωθής εν τοις λόγοις σου, και νικήσης εν τω κρίνεσθαί σε. Ιδού γαρ εν ανομίαις συνελήφθην, και εν αμαρτίαις εκίσσησέ με η μήτηρ μου. Ιδού γαρ αλήθειαν ηγάπησας· τα άδηλα και τα κρύφια της σοφίας σου εδήλωσάς μοι. Ραντιείς με υσσώπω, και καθαρισθήσομαι· πλυνείς με, και υπέρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ακουτιείς μοι αγαλλίασιν και ευφροσύνην· αγαλλιάσονται οστέα τεταπεινωμένα. Απόστρεψον το πρόσωπόν σου από των αμαρτιών μου, και πάσας τας ανομίας μου εξάλειψον. Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί, ο Θεός, και πνεύμα

ευθές εγκαίνισον εν τοις εγκάτοις μου. Μη απορρίψης με από του προσώπου σου, και το πνεύμά σου το Άγιον μη αντανέλης απ᾽ ἐμοῦ. Απόδος μοι την αγαλλίασιν του σωτηρίου σου, και πνεύματι ηγεμονικώ στήριξόν με. Διδάξω ανόμους τας οδούς σου, και ασεβείς επί σε επιστρέψουσι. Ρύσαί με εξ αιμάτων, ο Θεός, ο Θεός της σωτηρίας μου· αγαλλιάσεται η γλώσσά μου την δικαιοσύνην σου. Κύριε, τα χείλη μου ανοίξεις, και το στόμα μου αναγγελεί την αίνεσίν σου. Ότι, ει ηθέλησας θυσίαν, έδωκα αν· ολοκαυτώματα ουκ ευδοκήσεις. Θυσία τω Θεώ, πνεύμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην και τεταπεινωμένην ο Θεός ουκ εξουδενώσει. Αγάθυνον, Κύριε, εν τη ευδοκία σου την Σιών, και οικοδομηθήτω τα τείχη Ιερουσαλήμ. Τότε ευδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, αναφοράν και ολοκαυτώματα. Τότε ανοίσουσιν επί το θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Ψαλμός ξθ΄.

Ο Θεός, εις την βοήθειάν μου πρόσχες· Κύριε, εις το βοηθήσαί μοι σπεύσον. Αισχυνθήτωσαν και εντραπήτωσαν οι ζητούντες την ψυχήν μου· αποστραφήτωσαν εις τα οπίσω, και καταισχυνθήτωσαν οι βουλόμενοί μου κακά. Αποστραφήτωσαν παραυτίκα αισχυνόμενοι οι λέγοντές μοι εύγε, εύγε! Αγαλλιάσθωσαν και ευφρανθήτωσαν επί σοι πάντες οι ζητούντές σε, ο Θεός, και λεγέτωσαν διαπαντός· Μεγαλυνθήτω ο Κύριος, οι αγαπώντες το σωτήριόν σου. Εγώ δε πτωχός ειμι και πένης· ο Θεός, βοήθησόν μοι· βοηθός μου και ρύστης μου ει συ, Κύριε· μη χρονίσης.

Ψαλμός ρμβ΄.

Κύριε, εισάκουσον της προσευχής μου, ενώτισαι την δέησίν μου εν τη αληθεία σου, εισάκουσόν μου εν τη δικαιοσύνη σου. Και μη εισέλθης εις κρίσιν μετά του δούλου σου, ότι ου δικαιωθήσεται ενώπιόν σου πας ζων. Ότι κατεδίωξεν ο εχθρός την ψυχήν μου· εταπείνωσεν εις γην την ζωήν μου. Εκάθισέ με εν σκοτεινοίς ως νεκρούς αιώνος, και ηκηδίασεν επ᾽ ἐμὲ το πνεύμά μου, εν εμοί εταράχθη η καρδία μου. Εμνήσθην ημερών αρχαίων, εμελέτησα εν πάσι τοις έργοις σου, εν ποιήμασι των χειρών σου εμελέτων. Διεπέτασα προς σε τας χείράς μου· η ψυχή μου ως γη άνυδρός σοι. Ταχύ εισάκουσόν μου, Κύριε, εξέλιπε το πνεύμά μου. Μη αποστρέψης το πρόσωπόν σου απ᾽ ἐμοῦ, και ομοιωθήσομαι τοις καταβαίνουσιν εις λάκκον. Ακουστόν ποίησόν μοι το πρωί το έλεός σου, ότι επί σοι ήλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, οδόν εν η πορεύσομαι, ότι προς σε ήρα την ψυχήν μου. Εξελού με εκ των εχθρών μου, Κύριε, προς σε κατέφυγον· δίδαξόν με του ποιείν το θέλημά σου, ότι συ ει ο Θεός μου. Το Πνεύμά σου το αγαθόν οδηγήσει με εν γη ευθεία· ένεκεν του

ονόματός σου, Κύριε, ζήσεις με. Εν τη δικαιοσύνη σου εξάξεις εκ θλίψεως την ψυχήν μου· και εν τω ελέει σου εξολοθρεύσεις τους εχθρούς μου· και απολείς πάντας τους θλίβοντας την ψυχήν μου, ότι εγώ δούλός σου ειμι.

Δοξολογία.

Δόξα εν υψίστοις Θεώ, και επί γης ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία. Υμνούμέν σε, ευλογούμέν σε, προσκυνούμέν σε, δοξολογούμέν σε, ευχαριστούμέν σοι, δια την μεγάλην σου δόξαν. Κύριε Βασιλεύ, επουράνιε Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ· Κύριε Υιέ μονογενές, Ιησού Χριστέ, και Άγιον Πνεύμα. Κύριε, ο Θεός, ο αμνός του Θεού, ο Υιός του Πατρός, ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου, ελέησον ημάς, ο αίρων τας αμαρτίας του κόσμου. Πρόσδεξαι την δέησιν ημών, ο καθήμενος εν δεξιά του Πατρός και ελέησον ημάς. Ότι συ ει μόνος Άγιος, συ ει μόνος Κύριος, Ιησούς Χριστός, εις δόξαν Θεού Πατρός· Αμήν. Καθ ἑκάστην εσπέραν ευλογήσω σε, και αινέσω το όνομά σου εις τον αιώνα, και εις τον αιώνα του αιώνος. Κύριε, καταφυγή εγενήθης ημίν εν γενεά και γενεά. Εγώ είπα· Κύριε, ελέησόν με· ίασαι την ψυχήν μου, ότι ήμαρτόν σοι. Κύριε, προς σε κατέφυγον· δίδαξόν με του ποιείν το θέλημά σου, ότι συ ει ο Θεός μου. Ότι παρά σοι πηγή ζωής· εν τω φωτί σου οψόμεθα φως. Παράτεινον το έλεός σου τοις γινώσκουσί σε. Καταξίωσον, Κύριε, εν τη νυκτί ταύτη, αναμαρτήτους φυλαχθήναι ημάς. Ευλογητός ει, Κύριε, ο Θεός των Πατέρων ημών, και αινετόν και δεδοξασμένον το όνομά σου εις τους αιώνας· Αμήν. Γένοιτο, Κύριε, το έλεός σου εφ ἡμᾶς, καθάπερ ηλπίσαμεν επί σε. Ευλογητός ει, Κύριε· δίδαξόν με τα δικαιώματά σου. Ευλογητός ει, Δέσποτα· συνέτισόν με τα δικαιώματά σου. Ευλογητός ει, Άγιε· φώτισόν με τοις δικαιώμασί σου. Κύριε, το έλεός σου εις τον αιώνα· τα έργα των χειρών σου μη παρίδης. Σοι πρέπει αίνος, σοι πρέπει ύμνος, σοι δόξα πρέπει, τω Πατρί και τω Υιώ και τω Αγίω Πνεύματι, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Το Σύμβολον της Πίστεως.

Πιστεύω εις ένα Θεόν, Πατέρα, παντοκράτορα, ποιητήν ουρανού και γης, ορατών τε πάντων και αοράτων. Και εις ένα Κύριον Ιησούν Χριστόν, τον Υιόν του Θεού τον μονογενή, τον εκ του Πατρός γεννηθέντα προ πάντων των αιώνων· φως εκ φωτός, Θεόν αληθινόν εκ Θεού αληθινού, γεννηθέντα ου ποιηθέντα, ομοούσιον τω Πατρί, δι οὗ τα πάντα εγένετο. Τον δι ἡμᾶς τους ανθρώπους και δια την ημετέραν σωτηρίαν κατελθόντα εκ των ουρανών και σαρκωθέντα εκ Πνεύματος αγίου και Μαρίας της Παρθένου και ενανθρωπήσαντα. Σταυρωθέντα τε υπέρ ημών επί

Ποντίου Πιλάτου και παθόντα, και ταφέντα. Και αναστάντα τη τρίτη ημέρα κατά τας Γραφάς. Και ανελθόντα εις τους ουρανούς και καθεζόμενον εκ δεξιών του Πατρός. Και πάλιν ερχόμενον μετά δόξης κρίναι ζώντας και νεκρούς, ου της βασιλείας ουκ έσται τέλος. Και εις το Πνεύμα το άγιον, το κύριον, το ζωοποιόν, το εκ του Πατρός εκπορευόμενον, το συν Πατρί και Υιώ συμπροσκυνούμενον και συνδοξαζόμενον, το λαλήσαν δια των προφητών. Εις μίαν, αγίαν, καθολικήν και αποστολικήν Εκκλησίαν. Ομολογώ εν βάπτισμα εις άφεσιν αμαρτιών. Προσδοκώ ανάστασιν νεκρών. Και ζωήν του μέλλοντος αιώνος. Αμήν.

Θεοτοκίον.

Άξιόν εστιν ως αληθώς, μακαρίζειν σε την Θεοτόκον, την αειμακάριστον και παναμώμητον, και Μητέρα του Θεού ημών. Την τιμιωτέραν των Χερουβείμ, και ενδοξοτέραν ασυγκρίτως των Σεραφείμ, την αδιαφθόρως, Θεόν Λόγον τεκούσαν, την όντως Θεοτόκον σε μεγαλύνομεν.

Α΄ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΤΗΣ 1ης ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Ο Ιερέας·

Ας είναι ευλογημένος ο Θεός μας κάθε στιγμή, τώρα και πάντοτε και στους απέραντους αιώνες. Αμήν.

Δόξα σ᾽ Ἐσένα Χριστέ, ο Θεός, η ελπίδα μας, δόξα σ᾽ Ἐσένα.

Βασιλιά ουράνιε, Παράκλητε, Πνεύμα Άγιο, που από Σένα πηγάζει η αλήθεια· που βρίσκεσαι παντού και με την παρουσία Σου γεμίζεις τα πάντα· Εσύ που είσαι ο θησαυρός και η πηγή κάθε αγαθού και δωρίζεις τη ζωή, έλα και κατοίκησε μέσα μας, και καθάρισέ μας από τα στίγματα της αμαρτίας και σώσε τις ψυχές μας.

Ο Αναγνώστης· Αμήν.

Άγιος είσαι Θεέ (Πατέρα μας), Άγιος είσαι (Υιέ) Δυνατέ, Άγιο είσαι Αθάνατο (Πνεύμα), ελέησέ μας (3 φορές).

Δόξα στον Πατέρα, στον Υιό και στο Άγιο Πνεύμα. Και τώρα και πάντοτε και στους

απέραντους αιώνες. Αμήν.

Παναγία Τριάδα, ελέησέ μας, Κύριε (Θεέ Πατέρα) δείξε ευσπλαγχνία για τις αμαρτίες μας. Δέσποτα (Υιέ) συγχώρεσε τις ανομίες μας. Άγιο (Πνεύμα) επίσκεψε και θεράπευσε τις αδυναμίες μας, χάρη του ονόματός Σου.

Κύριε ελέησε, Κύριε ελέησε, Κύριε ελέησε.

Δόξα… Και τώρα…

Επουράνιε Πατέρα μας, ας είναι δοξασμένο και αγιασμένο το όνομά Σου. Ας έλθει η βασιλεία Σου, ας γίνει το θέλημά Σου, όπως στον ουρανό έτσι και στη γη. Δώσε μας και σήμερα την απαραίτητη για τη συντήρησή μας τροφή, και συγχώρεσε τις αμαρτίες μας, όπως κι εμείς συγχωρούμε όσους μας αδικούν. Και μην επιτρέψεις να πέσουμε σε πειρασμό (που προέρχεται από τη δική μας διάθεση), αλλά φύλαξέ μας κι από τους πειρασμούς που προέρχονται από τον πονηρό (το διάβολο).

Ο Ιερέας· Γιατί σ᾽ Ἐσένα ανήκει η βασιλεία και η δύναμη και η δόξα, στον Πατέρα και στον Υιό και στο Άγιο Πνεύμα, τώρα και σε κάθε στιγμή και στους απέραντους αιώνες.

Ο Αναγνώστης· Αμήν. Κύριε ελέησέ μας (12 φορές).

Δόξα… Και τώρα…

Ελάτε να προσκυνήσουμε και να πέσουμε ευλαβικά στα πόδια του Βασιλιά μας Θεού.

Ελάτε να προσκυνήσουμε και να πέσουμε ευλαβικά στα πόδια του Χριστού, του Βασιλιά μας Θεού.

Ελάτε να προσκυνήσουμε και να πέσουμε ευλαβικά στα πόδια του Χριστού, του Βασιλιά και Θεού μας. (3 μετάνοιες κι αμέσως τους Ψαλμούς)·

Ψαλμός 50ος.

Ελέησέ με, Θεέ μου, σύμφωνα με το άπειρο έλεός Σου, και με την απέραντη ευσπλαγχνία Σου εξάλειψε τη μεγάλη αμαρτία μου. Ακόμη περισσότερο, πλύνε με από το ρύπο της ανομίας μου κι από την αμαρτία μου καθάρισέ με. Γιατί έχω συναίσθηση της ανομίας μου και η αμαρτία μου βρίσκεται πάντοτε μπροστά μου. Σ᾽ Ἐσένα μόνο αμάρτησα και τις αμαρτωλές μου πράξεις ενώπιόν Σου διέπραξα, για να δικαιωθείς έτσι για τις αποφάσεις Σου για μένα και εξέλθεις νικητής όταν

Σε κατακρίνουν (χωρίς να γνωρίζουν). (Ελέησέ με) γιατί να, από τη στιγμή της συλλήψεώς μου ως έμβρυο, φέρω κληρονομική τη ροπή προς την αμαρτία. Με το προπατορικό αμάρτημα και με την κλίση στην αμαρτία με κυοφόρησε και με γέννησε η μητέρα μου. Όμως Εσύ αγάπησες μονάχα την αλήθεια και μου φανέρωσες τα άγνωστα και απόκρυφα μυστήρια της σοφίας Σου. Θα με ραντίσεις με το έλεός σου σαν με φύλλα του αρωματικού φυτού υσσώπου και θα καθαριστώ. Θα με πλύνεις με τη χάρη Σου και θα γίνω πιο λευκός και από το χιόνι. Θα με κάνεις να αισθανθώ αγαλλίαση και ευφροσύνη, θα αγαλλιάσουν και τα κόκαλά μου, που ταπεινώθηκαν (από τις αμαρτίες μου). Στρέψε μακριά το πρόσωπό Σου από τις αμαρτίες μου, και εξαφάνισε όλες τις ανομίες μου. Κτίσε μέσα μου καρδιά καθαρή, Θεέ μου, και με πνεύμα ευθύτητας και ειλικρίνειας ανακαίνισέ με εσωτερικά. Μη με αποδιώξεις από το πρόσωπό Σου και με περιφρονήσεις, και μη μου αφαιρέσεις το Πνεύμα Σου το Άγιο. Δώρησέ μου ξανά την αγαλλίαση που δίνει η σωτηρία Σου και με διάθεση και θέληση ισχυρή στήριξέ με. Θα διδάξω σ ὅλους όσοι παραβαίνουν το νόμο Σου την οδό των εντολών Σου και θα επιστρέψουν οι αμαρτωλοί σ Ἐσένα. Ελευθέρωσέ με από την ενοχή των αιμάτων που έχυσα, Θεέ μου, Θεέ της σωτηρίας μου. Τότε η γλώσσα μου θα αγαλλιάσει και θα υμνήσει τη δικαιοσύνη Σου. Κύριε, τα κλεισμένα από τη ντροπή χείλη μου θ ἀνοίξεις και το στόμα μου θα σε αινέσει. Γιατί αν επιθυμούσες θυσία υλική θα στην είχα προσφέρει. Όμως Εσένα δε Σε ικανοποιούν οι θυσίες των ζώων που καίγονται στο θυσιαστήριο. Θυσία αρεστή σ Ἐσένα είναι το συντετριμμένο για τις αμαρτίες της πνεύμα· Ο Θεός ποτέ δεν θα απορρίψει τη συντετριμμένη και ταπεινωμένη καρδιά. Δείξε την καλή Σου θέληση, Κύριε, και την αγάπη Σου και προς τη Σιών, κι ας χτιστούν τα τείχη της Ιερουσαλήμ. Τότε θα ευαρεστηθείς να δεχτείς μαζί με την πνευματική μας θυσία και τις υλικές θυσίες, όπως είναι οι προσφορές των καρπών και οι θυσίες ζώων στο θυσιαστήριο. Τότε θα ανεβάσουν στο θυσιαστήριό Σου μοσχάρια για να προσφερθούν θυσία σ Ἐσένα.

Ψαλμός 69ος.

Θεέ μου, πρόσεξέ με για να Σε έχω βοηθό μου. Κύριε έλα γρήγορα να με βοηθήσεις. Ας ντροπιαστούν κι ας εξευτελιστούν αυτοί που ζητούν την ψυχή μου. Ας οπισθοχωρήσουν κι ας καταντροπιαστούν αυτοί που θέλουν να μου κάνουν κακό. Ας οπισθοχωρήσουν γεμάτοι ντροπή όσοι λέγουν· θαυμάσια, ωραία (δηλ. χαίρονται με τη δυστυχία μου). Αντίθετα μ αὐτούς, ας αγαλλιάσουν και ας ευφρανθούν χάρη σ Ἐσένα Θεέ μας, όσοι σε επιζητούν στη ζωή τους· και όσοι ποθούν κι επιθυμούν τη σωτηρία τους ας λέγουν διαρκώς· Ας μεγαλύνεται και δοξάζεται ο Κύριος. Εγώ όμως είμαι φτωχός και ταλαίπωρος· βοήθησέ με Θεέ μου. Βοηθός μου και

λυτρωτής μου είσαι Κύριε, μην αργήσεις να σπεύσεις.

Ψαλμός 142ος.

Κύριε εισάκουσε την προσευχή μου. Πρόσεξε τη δέησή μου, Εσύ που τηρείς την υπόσχεσή Σου· εισάκουσέ με ως δίκαιος που είσαι. Και μη θελήσεις να κρίνεις εμένα το δούλο σου, γιατί κανένας απ ὅσους ζουν δε θα βρεθεί δίκαιος μπροστά Σου. (Εισάκουσέ με Κύριε) γιατί ο εχθρός κατεδίωξε και πολέμησε την ψυχή μου. Ταπείνωσε κι έριξε στη γη την ύπαρξή μου, μ ἔκανε να νιώθω ότι ζω στο σκοτάδι, όπως είναι όλοι οι νεκροί· κυριεύθηκε από ολιγοψυχία το πνεύμα μου και ταράχθηκε η καρδιά μου μέσα μου. Τότε θυμήθηκα τις παλιές ευτυχισμένες μέρες, προσήλωσα τη σκέψη μου σ ὅλα όσα έκανες για μένα, μελέτησα τα έργα των χεριών Σου. Ύψωσα τα χέρια μου ικετευτικά σ Ἐσένα· η ψυχή μου Σε δίψησε όπως η ξεραμένη γη ζητά νερό να ποτιστεί. Εισάκουσέ με όσο πιο γρήγορα γίνεται Κύριε, το πνεύμα μου μ ἐγκαταλείπει. Μην αποστρέψεις από εμένα το πρόσωπό Σου, γιατί θα μοιάσω στους νεκρούς που θάβονται στο λάκκο του τάφου. Κάνε να νιώσω το πρωί το έλεός Σου, γιατί σ Ἐσένα στήριξα όλη την ελπίδα μου. Γνώρισέ μου Κύριε το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσω, γιατί σ Ἐσένα εμπιστεύτηκα την ύπαρξή μου. Ελευθέρωσέ με Κύριε από τους εχθρούς μου, γιατί σ Ἐσένα κατέφυγα. Δίδαξέ με να πράττω το θέλημά Σου, γιατί Εσύ είσαι ο Θεός μου. Το Πνεύμα Σου το Αγαθό ας με οδηγήσει σε τόπο ίσιο (χωρίς εμπόδια για την άσκηση της αρετής). Χάρη στο όνομά Σου Κύριε θα με αναζωογονήσεις. Με τη δικαιοσύνη Σου θα βγάλεις απ τὴν θλίψη την ψυχή μου, και με το έλεος που θα μου δείξεις, θα εξοντώσεις τους εχθρούς μου και θα αφανίσεις όλους όσοι θλίβουν την ψυχή μου, γιατί εγώ είμαι πιστός Σου δούλος (αφοσιωμένος).

Δοξολογία.

Δόξα στο Θεό που βρίσκεται ψηλά στον ουρανό, και στη γη ας έλθει η ειρήνη Του, στους ανθρώπους η εύνοιά Του. Σε υμνούμε, Σε ευλογούμε, Σε προσκυνούμε, Σε δοξολογούμε και Σε ευχαριστούμε για τη μεγάλη Σου δόξα. Κύριε Βασιλιά μας, επουράνιε Θεέ μας, Πατέρα παντοκράτορα· Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού μονογενή, και Πανάγιο Πνεύμα, Κύριε Ιησού Χριστέ, Θεέ μας, Εσύ που είσαι ο Αμνός του Θεού (που θυσιάστηκε για τη σωτηρία του κόσμου), ο Υιός του Πατρός, που σηκώνεις για να εξαλείψεις τις αμαρτίες του κόσμου, ελέησέ μας, Εσύ που σηκώνεις τις αμαρτίες του κόσμου. Δέξου ευσπλαγχνικά την ικεσία μας, Εσύ που κάθεσαι (μετά την Ανάληψή Σου) δοξασμένος στα δεξιά του Πατέρα Σου και

ελέησέ μας. Γιατί Εσύ, Ιησού Χριστέ μας, είσαι ο μόνος (απόλυτα) Άγιος, Εσύ είσαι ο μόνος Κύριός μας, που δοξάζεις τον Θεό Πατέρα. Αμήν. Κάθε βράδυ θα σε δοξολογώ και θα υμνώ το όνομά Σου και τώρα, ενόσω ζω, και στους απέραντους αιώνες. Κύριε, καταφυγή έγινες για μας σ ὅλες τις γενιές. Γι αὐτὸ και είπα· Κύριε, ελέησέ με, θεράπευσε την ψυχή μου, γιατί αμάρτησα ενώπιόν Σου. Κύριε, κατέφυγα σ Ἐσένα· δίδαξέ με να πράττω (στη ζωή μου) το θέλημά Σου, γιατί Εσύ είσαι ο Θεός μου. Σε Σένα υπάρχει η πηγή της ζωής· μέσα απ τὸ δικό Σου φως θα δούμε κι εμείς το φως. Συνέχισε να παρέχεις το έλεός Σου σε κείνους που Σε παραδέχονται (ως Θεό αληθινό). Καταξίωσέ μας, Κύριε, κατά τη διάρκεια και αυτής της νύχτας να φυλαχθούμε από την αμαρτία. Ας είσαι ευλογημένος Κύριε, Θεέ των πατέρων μας, και ας υμνείται και δοξάζεται το όνομά Σου αιώνια. Αμήν. Μακάρι, Κύριε, να μας παράσχεις την ευσπλαγχνία Σου, αφού κι εμείς σ Ἐσένα στηρίξαμε τις ελπίδες μας. Ας είσαι ευλογημένος Κύριε, δίδαξέ με το θέλημά Σου. Ας είσαι ευλογημένος Δέσποτα, δωσ μου σύνεση να εκτελώ το θέλημά Σου. Ας είσαι ευλογημένος Άγιε, φώτισέ με με τις εντολές Σου. Κύριε, το έλεός Σου είναι αιώνιο. Μην παραβλέψεις εμάς που είμαστε έργα των χεριών Σου. Σ Ἐσένα (Τριαδικέ Θεέ μας) αρμόζει αίνεση, σ Ἐσένα αρμόζει ύμνος, σ Ἐσένα αρμόζει δόξα, στον Πατέρα, στον Υιό και στο Άγιο Πνεύμα, τώρα και πάντοτε και στους απέραντους αιώνες. Αμήν.

Το Σύμβολο της Πίστεως.

Πιστεύω σε ένα Θεό που είναι ο Πατέρας μας, που κυβερνά όλο τον κόσμο και δημιούργησε τον ουρανό και τη γη, όλα όσα βλέπουμε αλλά και όσα δε βλέπουμε. (Πιστεύω) και σε έναν και μόνον Κύριο, τον Ιησού Χριστό, που είναι Υιός του Θεού μονογενής, που γεννήθηκε από τον Πατέρα Του πριν από όλους τους αιώνες. Είναι ο Ίδιος (ο Χριστός) φως και γεννήθηκε από το φως (τον Θεό Πατέρα), είναι Θεός αληθινός από αληθινό Θεό· γεννήθηκε, δεν δημιουργήθηκε· είναι από την ίδια ουσία (φύση) με τον Πατέρα Του, και δι Αὐτοῦ (του Υιού) δημιουργήθηκαν τα πάντα. Για μας τους ανθρώπους και για τη δική μας σωτηρία κατέβηκε από τους ουρανούς, έλαβε ανθρώπινη σάρκα (κυοφορήθηκε) από την Παρθένο Μαρία δια της επελεύσεως του Αγίου Πνεύματος και έγινε πραγματικός άνθρωπος. Σταυρώθηκε για μας επί ηγεμονίας του Ποντίου Πιλάτου και αφού έπαθε ως άνθρωπος (και πέθανε), τάφηκε. Την τρίτη ημέρα Αναστήθηκε, όπως το βεβαιώνουν οι Γραφές, και Ανελήφθη με δόξα στους ουρανούς και κάθισε στα δεξιά του Θεού Πατέρα Του. Θα έρθει και πάλι (κατά τη Δευτέρα Παρουσία) με δόξα πολλή για να κρίνει ζώντες και νεκρούς, και η βασιλεία Του δεν θα έχει τέλος. (Πιστεύω) και στο Πνεύμα, (που όπως ο Πατέρας και ο Υιός είναι) Άγιο, Κύριο, ζωοποιό και εκπορεύεται από τον Πατέρα, συμπροσκυνείται και συνδοξάζεται με τον Πατέρα και τον Υιό, και λάλησε

με το στόμα των Προφητών. (Πιστεύω) και στην Εκκλησία, που είναι μία, αγία, καθολική (απευθύνεται και περιλαμβάνει όλον τον κόσμο) και αποστολική (στερεώθηκε με το κήρυγμα των Αποστόλων). Ομολογώ την πίστη μου στο μυστήριο του Βαπτίσματος το οποίο γίνεται μία φορά για τη συγχώρηση των αμαρτιών. Περιμένω με προσδοκία την ανάσταση των νεκρών και την ατέλειωτη ζωή (με τον Χριστό). Αμήν.

Θεοτοκίο.

Είναι άξιο αληθινά, να εγκωμιάζουμε εσένα τη Θεοτόκο, την πάντοτε εγκωμιαζομένη και πάναγνη και μητέρα του Θεού μας. Εσένα που είσαι πιο τιμημένη απ τὰ Χερουβείμ και ασύγκριτα πιο ένδοξη απ τὰ Σεραφείμ, που χωρίς να φθαρεί η παρθενία σου γέννησες τον Θεό Λόγο, που είσαι πραγματικά η Θεοτόκος, εσένα μεγαλύνουμε.

Είτα άρχονται οι Χοροί ψάλλοντες τον Κανόνα της Θεοτόκου, ου η ακροστιχίς·

Χαράς δοχείον, σοι πρέπει χαίρειν μόνη. Ιωσήφ.Ποίημα Ιωσήφ του Υμνογράφου.

Ωδή α΄. Ήχος δ΄. Ο Ειρμός.

» Ανοίξω το στόμα μου, και πληρωθήσεται

» πνεύματος, και λόγον ερεύξομαι, τη βασιλίδι

» Μητρί· και οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρί-

» ζων, και άσω γηθόμενος, ταύτης τα θαύματα. (δις)

Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Χριστού βίβλον έμψυχον, εσφραγισμένην σε Πνεύματι, ο μέγας Αρχάγγελος, Αγνή θεώμενος, επεφώνει σοι· Χαίρε χαράς δοχείον, δι ἧς της Προμήτορος, αρά λυθήσεται.

Αδάμ επανόρθωσις, χαίρε Παρθένε Θεόνυμφε, του Άδου η νέκρωσις· χαίρε πανάμωμε, το παλάτιον, του μόνου Βασιλέως· χαίρε θρόνε πύρινε, του Παντοκράτορος.

Δόξα.

Ρόδον το αμάραντον, χαίρε η μόνη βλαστήσασα· το μήλον το εύοσμον, χαίρε η τέξασα· το οσφράδιον, του πάντων Βασιλέως· χαίρε Απειρόγαμε, κόσμου διάσωσμα.

Και νυν.

Αγνείας θησαύρισμα, χαίρε, δι ἧς εκ του πτώματος, ημών εξανέστημεν· χαίρε ηδύπνοον, κρίνον Δέσποινα, πιστούς ευωδιάζον· θυμίαμα εύοσμον, μύρον πολύτιμον.

Ωδή γ΄. Ο Ειρμός.

» Τους σους υμνολόγους Θεοτόκε, η ζώσα και

» άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας,

» πνευματικόν στερέωσον· και εν τη θεία δόξη

» σου, στεφάνων δόξης αξίωσον. (δις)

Στάχυν η βλαστήσασα τον θείον, ως χώρα ανήροτος σαφώς, χαίρε έμψυχε τράπεζα, άρτον ζωής χωρήσασα· χαίρε του ζώντος ύδατος, πηγή ακένωτος Δέσποινα.

Δάμαλις τον μόσχον η τεκούσα, τον άμωμον, χαίρε τοις πιστοίς· χαίρε Αμνάς κυήσασα, Θεού Αμνόν τον αίροντα, κόσμου παντός τα πταίσματα· χαίρε θερμόν ιλαστήριον.

Δόξα.

Όρθρος φαεινός χαίρε, η μόνη, τον Ήλιον φέρουσα Χριστόν, φωτός κατοικητήριον· χαίρε το σκότος λύσασα, και τους ζοφώδεις δαίμονας, ολοτελώς εκμειώσασα.

Και νυν.

Χαίρε Πύλη μόνη, ην ο Λόγος, διώδευσε μόνος, η μοχλούς, και πύλας Άδου Δέσποινα, τω τόκω σου συντρίψασα· χαίρε η θεία είσοδος, των σωζομένων Πανύμνητε.

Ωδή δ΄. Ο Ειρμός.

» Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου Θεότητος,

» εν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς ο υπέρθεος,

» τη ακηράτω παλάμη, και διέσωσε, τους κραυ-

» γάζοντας· Δόξα Χριστέ τη δυνάμει σου.

Εν φωναίς άσμάτων πίστει, σοι βοώμεν Πανύμνητε· Χαίρε πίον όρος, και τετυρωμένον εν Πνεύματι· χαίρε λυχνία και στάμνε, μάννα φέρουσα, το γλυκαίνον, τα των ευσεβών αισθητήρια.

Ιλαστήριον του κόσμου, χαίρε άχραντε Δέσποινα· χαίρε κλίμαξ γήθεν, πάντας ανυψώσασα χάριτι· χαίρε η γέφυρα όντως, η μετάγουσα, εκ θανάτου, πάντας, προς ζωήν τους υμνούντάς σε.

Ουρανών υψηλοτέρα, χαίρε γης το θεμέλιον, εν τη ση νηδύϊ, Άχραντε ακόπως βαστάσασα, χαίρε κογχύλη, πορφύραν θείαν βάψασα, εξ αιμάτων σου, τω Βασιλεί των Δυνάμεων.

Δόξα.

Νομοθέτην η τεκούσα, αληθώς χαίρε Δέσποινα, τον τας ανομίας, πάντων δωρεάν εξαλείφοντα· ακατανόητον βάθος, ύψος άρρητον, Απειρόγαμε, δι ἧς ημείς εθεώθημεν.

Και νυν.

Σε την πλέξασαν τω κόσμω, αχειρόπλοκον στέφανον, ανυμνολογούμεν, Χαίρέ σοι Παρθένε κραυγάζοντες, το φυλακτήριον πάντων και χαράκωμα, και κραταίωμα, και ιερόν καταφύγιον.

Ωδή ε΄. Ο Ειρμός.

» Εξέστη τα σύμπαντα, επί τη θεία δόξη σου·

» συ γαρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα

» τον επί πάντων Θεόν, και τέτοκας άχρονον

» Υιόν, πάσι τοις υμνούσί σε, σωτηρίαν βρα-

» βεύοντα.

Οδόν η κυήσασα, ζωής, χαίρε Πανάμωμε, η κατακλυσμού της αμαρτίας, σώσασα κόσμον· χαίρε Θεόνυμφε, άκουσμα και λάλημα φρικτόν· χαίρε ενδιαίτημα, του Δεσπότου της κτίσεως.

Ισχύς και οχύρωμα, ανθρώπων, χαίρε Άχραντε, τόπε αγιάσματος της δόξης· νέκρωσις Άδου, νυμφών ολόφωτε· χαίρε των Αγγέλων χαρμονή· χαίρε η βοήθεια, των πιστώς δεομένων σου.

Πυρίμορφον όχημα, του Λόγου, χαίρε Δέσποινα, έμψυχε Παράδεισε, το ξύλον, εν μέσω έχων ζωής τον Κύριον· ου ο γλυκασμός ζωοποιεί, πίστει τους μετέχοντας, και φθορά υποκύψαντας.

Δόξα.

Ρωννύμενοι σθένει σου, πιστώς αναβοώμέν σοι· Χαίρε πόλις του Παμβασιλέως, δεδοξασμένα και αξιάκουστα, περί ης λελάληνται σαφώς· όρος αλατόμητον, χαίρε βάθος αμέτρητον.

Και νυν.

Ευρύχωρον σκήνωμα, του Λόγου, χαίρε Άχραντε· κόχλος η τον θείον μαργαρίτην, προαγαγούσα, χαίρε πανθαύμαστε· πάντων προς Θεόν καταλλαγή, των μακαριζόντων σε, Θεοτόκε εκάστοτε.

Ωδή ς΄. Ο Ειρμός.

» Την θείαν ταύτην και πάντιμον, τελούντες

» εορτήν οι θεόφρονες, της Θεομήτορος, δεύτε

» τας χείρας κροτήσωμεν, τον εξ αυτής τεχθέν-

» τα Θεόν δοξάζοντες. (δις)

Παστάς του Λόγου αμόλυντε, αιτία της των πάντων θεώσεως, χαίρε Πανάχραντε, των Προφητών περιήχημα· χαίρε των Αποστόλων το εγκαλλώπισμα.

Εκ σου η δρόσος απέσταξε, φλογμόν πολυθεΐας η λύσασα· όθεν βοώμέν σοι· Χαίρε ο πόκος ο ένδροσος, ον Γεδεών Παρθένε προεθεάσατο.

Δόξα.

Ιδού σοι, Χαίρε, κραυγάζομεν, λιμήν ημίν γενού θαλαττεύουσι, και ορμητήριον, εν τω πελάγει των θλίψεων, και των σκανδάλων πάντων του πολεμήτορος.

Και νυν.

Χαράς αιτία χαρίτωσον, ημών τον λογισμόν του κραυγάζειν σοι· Χαίρε η άφλεκτος βάτος, νεφέλη ολόφωτε, η τους πιστούς απαύστως επισκιάζουσα.

Ωδή ζ΄. Ο Ειρμός.

» Ουκ ελάτρευσαν, τη κτίσει οι θεόφρονες,

» παρά τον Κτίσαντα· αλλά πυρός απειλήν,

» ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον·

» Υπερύμνητε, ο των Πατέρων Κύριος, και

» Θεός ευλογητός ει.

Ανυμνούμέν σε, βοώντες· Χαίρε όχημα, Ηλίου του νοητού· άμπελος αληθινή, τον βότρυν τον πέπειρον, η γεωργήσασα, οίνον στάζοντα, τον τας ψυχάς ευφραίνοντα, των πιστώς σε δοξαζόντων.

Ιατήρα, των ανθρώπων η κυήσασα, χαίρε Θεόνυμφε· η ράβδος η μυστική, άνθος το αμάραντον, η εξανθήσασα· χαίρε Δέσποινα, δι ἧς χαράς πληρούμεθα, και ζωήν κληρονομούμεν.

Ρητορεύουσα, ου σθένει γλώσσα Δέσποινα, υμνολογήσαί σε· υπέρ γαρ τα Σεραφίμ, υψώθης κυήσασα, τον Βασιλέα Χριστόν· ον ικέτευε, πάσης νυν βλάβης ρύσασθαι, τους πιστώς σε προσκυνούντας.

Δόξα.

Ευφημεί σε, μακαρίζοντα τα πέρατα, και ανακράζει σοι· Χαίρε ο τόμος εν ω, δακτύλω εγγέγραπται, Πατρός ο Λόγος Αγνή· ον ικέτευε, βίβλω ζωής τους δούλους σου, καταγράψαι Θεοτόκε.

Και νυν.

Ικετεύομεν, οι δούλοί σου και κλίνομεν, γόνυ καρδίας ημών· Κλίνον το ους σου, Αγνή, και σώσον τους θλίψεσι, βυθιζομένους ημάς, και συντήρησον, πάσης εχθρών αλώσεως, την σην Πόλιν Θεοτόκε.

Ωδή η΄. Ο Ειρμός.

» Παίδας ευαγείς εν τη καμίνω, ο τόκος της

» Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μεν τυπούμενος·

» νυν δε ενεργούμενος, την οικουμένην α-

» πασαν, αγείρει ψάλλουσαν· Τον Κύριον

» υμνείτε τα έργα, και υπερυψούτε, εις πάντας

» τους αιώνας.

Νηδύϊ τον Λόγον υπεδέξω, τον πάντα βαστάζοντα εβάστασας· γάλακτι εξέθρεψας, νεύματι τον τρέφοντα, την οικουμένην άπασαν, Αγνή, ω ψάλλομεν· Τον Κύριον υμνείτε τα έργα, και υπερυψούτε εις πάντας τους αιώνας.

Μωσής κατενόησεν εν βάτω, το μέγα Μυστήριον του τόκου σου· Παίδες προεικόνισαν, τούτο εμφανέστατα, μέσον πυρός ιστάμενοι, και μη φλεγόμενοι, ακήρατε αγία Παρθένε· όθεν σε υμνούμεν εις πάντας τους αιώνας.

Οι πρώην απάτη γυμνωθέντες, στολήν αφθαρσίας ενεδύθημεν, τη κυοφορία σου· και οι καθεζόμενοι, εν σκότει παραπτώσεων, φως κατωπτεύσαμεν, φωτός κατοικητήριον Κόρη· όθεν σε υμνούμεν, εις πάντας τους αιώνας.

Δόξα.

Νεκροί δια σου ζωοποιούνται· ζωήν γαρ την ενυπόστατον εκύησας· εύλαλοι οι άλαλοι, πρώην χρηματίζοντες, λεπροί, αποκαθαίρονται, νόσοι διώκονται,

πνευμάτων αερίων τα πλήθη, ήττηνται Παρθένε, βροτών η σωτηρία.

Και νυν.

Η κόσμω τεκούσα σωτηρίαν, δι ἧς από γης εις ύψος ήρθημεν, χαίροις Παντευλόγητε, σκέπη και κραταίωμα, τείχος και οχύρωμα των μελωδούντων Αγνή· Τον Κύριον υμνείτε τα έργα, και υπερυψούτε, εις πάντας τους αιώνας.

Ωδή θ΄. Ο Ειρμός.

» Άπας γηγενής, σκιρτάτω τω πνεύματι,

» λαμπαδουχούμενος· πανηγυριζέτω δε, αὕλων

» Νόων φύσις γεραίρουσα, την ιεράν πανήγυ-

» ριν, της Θεομήτορος, και βοάτω· Χαίροις

» παμμακάριστε, Θεοτόκε αγνή αειπάρθενε.

Ίνα σοι πιστοί, το Χαίρε κραυγάζωμεν, οι δια σου της χαράς, μέτοχοι γενόμενοι, της αϊδίου, ρύσαι ημάς πειρασμού, βαρβαρικής αλώσεως, και πάσης άλλης πληγής, δια πλήθος, Κόρη παραπτώσεων, επιούσης βροτοίς αμαρτάνουσιν.

Ώφθης φωτισμός, ημών και βεβαίωσις· όθεν βοώμέν σοι· Χαίρε άστρον άδυτον, εισάγον κόσμω τον μέγαν Ήλιον· χαίρε Εδέμ ανοίξασα, την κεκλεισμένην Αγνή· χαίρε στύλε, πύρινε εισάγουσα, εις την άνω ζωήν, το ανθρώπινον.

Στώμεν ευλαβώς, εν οίκω Θεού ημών, και εκβοήσωμεν· Χαίρε κόσμου Δέσποινα· χαίρε Μαρία, Κυρία πάντων ημών· χαίρε η μόνη άμωμος, εν γυναιξί και καλή· χαίρε σκεύος, μύρον το ακένωτον, επί σε κενωθέν εισδεξάμενον.

Δόξα.

Η περιστερά, η τον ελεήμονα αποκυήσασα, χαίρε Αειπάρθενε· Οσίων πάντων χαίρε το καύχημα, των Αθλητών στεφάνωμα· χαίρε απάντων τε, των Δικαίων, θείον εγκαλλώπισμα, και ημών των πιστών το διάσωσμα.

Και νυν.

Φείσαι ο Θεός, της κληρονομίας σου, τας αμαρτίας ημών, πάσας παραβλέπων νυν, εις τούτο έχων εκδυσωπούσάν σε, την επί γης ασπόρως σε κυοφορήσασαν, δια μέγα, έλεος θελήσαντα, μορφωθήναι Χριστέ το αλλότριον.

Έπειτα ψάλλεται ο Κανόνας της Θεοτόκου·

Ο ΚΑΝΟΝΑΣ

Ωδή 1η.

Θ ἀνοίξω το στόμα μου και θα γεμίσει απ τὴ Χάρη του Αγίου Πνεύματος, και λόγο εγκωμιαστικό θα απευθύνω στη βασίλισσα Μητέρα (του Χριστού)· και θα φανώ ότι πανηγυρίζω γεμάτος από χαρά, και θα ανυμνήσω γεμάτος από αγαλλίαση τα θαυμάσια μεγαλεία της (2 φορές).

Υπεραγία Θεοτόκε, σώσε μας (το ίδιο επαναλαμβάνεται μετά από κάθε τροπάριο).

Αγνή Θεοτόκε, βλέποντας ο μεγάλος Αρχάγγελος (ο Γαβριήλ) ότι είσαι το ζωντανό βιβλίο του Χριστού που σφραγίστηκε από το Άγιο Πνεύμα, σε επευφημούσε και έλεγε· Χαίρε δοχείο της χαράς δια του οποίου θα σβήσει η κατάρα που δέχτηκε η προμήτορά μας (η Εύα).

Παρθένε, νύφη του Θεού, χαίρε Εσύ που ανόρθωσες (από την πτώση του) τον Αδάμ και νέκρωσες τον Άδη. Χαίρε Πάναγνη, Εσύ που έγινες το παλάτι στο οποίο κατοίκησε (με την κυοφορία του) ο μοναδικός Βασιλιάς μας· χαίρε Εσύ που είσαι ο πύρινος θρόνος στον οποίο κάθισε ο Παντοκράτορας (Χριστός).

Δόξα στον Πατέρα…

Χαίρε (Θεοτόκε) Συ που βλάστησες το τριαντάφυλλο που δε μαραίνεται ποτέ (τον Χριστό)· χαίρε εσύ που γέννησες το μήλο που μοσκοβολά· η ευωδία του Βασιλιά των όλων· χαίρε εσύ που έγινες μητέρα χωρίς να γνωρίσεις γάμο, που είσαι η σωτηρία του κόσμου.

Και τώρα…

Θησαυρέ της αγνείας, χαίρε· μ ἐσένα σηκωθήκαμε από την πτώση μας. Χαίρε

Δέσποινα, ευωδιαστέ κρίνε, που ευωδιάζεις τους πιστούς· (χαίρε) θυμίαμα ευωδιαστό, μύρο πολύτιμο.

Ωδή 3η.

Θεοτόκε, Εσύ που είσαι η ζωντανή και αστείρευτη πηγή, στερέωσε εκείνους που σε υμνολογούν έχοντας συγκροτήσει θίασο πνευματικό· και αξίωσέ τους να λάβουν ένδοξα στεφάνια όταν θα έλθουν στη δική σου ουράνια δόξα (2 φορές).

Χαίρε εσύ που βλάστησες το θείο στάχυ (τον Χριστό) σαν χωράφι που δεν καλλιεργήθηκε ποτέ. Χαίρε Δέσποινα, που είσαι το έμψυχο τραπέζι στο οποίο χώρεσε ο Άρτος της ζωής· χαίρε πηγή αστείρευτη, απ τὴν οποία αναβλύζει το νερό της ζωής.

Χαίρε δάμαλη (μικρή αγελάδα, μτφ. η παρθένος κόρη) που γέννησες το μόσχο τον καθαρό και αψεγάδιαστο· χαίρε αμνάδα (μικρή προβατίνα) που κύησες τον Αμνό του Θεού, που σηκώνει τις αμαρτίες όλου του κόσμου· χαίρε εσύ που προσφέρθηκες με προθυμία για την εξιλέωσή μας.

Δόξα στον Πατέρα…

Χαίρε φωτεινή αυγή, η οποία μόνη ανέτειλες τον ήλιο (της δικαιοσύνης) τον Χριστό και αναδείχθηκες κατοικητήριο του (νοητού) Φωτός. Χαίρε εσύ που διέλυσες το (πνευματικό) σκοτάδι και εκμηδένισες ολοτελώς τους σκοτεινούς δαίμονες.

Και τώρα…

Χαίρε πύλη απ τὴν οποία πέρασε μονάχα ο Λόγος του Θεού· εσύ Δέσποινα, η οποία δια του Τόκου σου (του Χριστού) συνέτριψες τις κλειδαριές και τις πύλες του θανάτου. Χαίρε πανύμνητε, η θεία είσοδος απ τὴν οποία περνούν όλοι όσοι σώζονται.

Ωδή 4η.

Αυτός που κάθεται στον ένδοξο θρόνο της Θεότητος, ήλθε (στον κόσμο) μέσα σ ἐλαφρὺ σύννεφο (την Παναγία), ο Ιησούς ο ύψιστος Θεός, ο Οποίος με τη δύναμη της αμόλυντης παλάμης Του έσωσε (από την αμαρτία και το θάνατο) αυτούς που κραυγάζουν· δόξα Χριστέ, στη θεία σου δύναμη.

Με άσματα (ύμνους) που βγαίνουν από την πίστη μας, σου φωνάζουμε Πανύμνητε· χαίρε εσύ που με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος έγινες εύφορο βουνό· χαίρε επτάφωτη λυχνία, στάμνα που φέρεις μέσα σου το μάννα (τον Χριστό) που γλυκαίνει τα πνευματικά αισθητήρια των ευσεβών.

Χαίρε άχραντε Δέσποινα, που είσαι το ιλαστήριο του κόσμου (το μέσο δια του οποίου εξιλεωθήκαμε)· χαίρε κλίμακα (σκάλα) που με τη χάρη σου μας ανύψωσες όλους από τη γη στον ουρανό· χαίρε η γέφυρα που πραγματικά περνάς από το θάνατο στη ζωή όλους όσοι σε ανυμνούν.

Εσύ που είσαι υψηλότερη απ τοὺς ουρανούς, χαίρε Άχραντε, που στην κοιλιά σου βάσταξες χωρίς κόπο το θεμέλιο της γης (τον Χριστό). Χαίρε κογχύλι που με το αίμα σου έβαψες τη θεία πορφύρα (το ένδυμα, δηλ. την ανθρώπινη σάρκα) που φόρεσε ο Βασιλιάς των δυνάμεων.

Δόξα στον Πατέρα…

Χαίρε Δέσποινα, εσύ που γέννησες πραγματικά το Νομοθέτη (Χριστό), ο οποίος εξαλείφει χωρίς κανένα αντάλλαγμα τις αμαρτίες όλων μας· (χαίρε) το βάθος που ανθρώπινο μυαλό δεν μπορεί να κατανοήσει και το ύψος που με λόγια δεν μπορεί να περιγραφεί· εσύ που έγινες η αιτία της δικής μας θέωσης.

Και τώρα…

Ανυμνούμε εσένα που έπλεξες για τον κόσμο στεφάνι χωρίς να χρησιμοποιηθούν χέρια ανθρώπινα· σου απευθύνουμε το χαίρε, Παρθένε, που είσαι το ακλόνητο οχυρό μας, το χαράκωμα και το στήριγμα και το ιερό καταφύγιο.

Ωδή 5η.

Όλος ο κόσμος εξεπλάγη με τη θεία δόξα σου· γιατί εσύ Παρθένε αν και δε γνώρισες γάμο, αξιώθηκες να κρατήσεις στη μήτρα σου το Θεό που εξουσιάζει όλα τα κτίσματα, και γέννησες τον άχρονο Υιό και Λόγο του Θεού, ο Οποίος χαρίζει τη σωτηρία σαν βραβείο σ ὅσους σε ανυμνούν.

Χαίρε Πανάχραντε, εσύ που κυοφόρησες την Οδό (τον Χριστό), που οδηγεί στη ζωή και έσωσες τον κόσμο από τον κατακλυσμό της αμαρτίας. Χαίρε νύφη του Θεού, που είσαι λάλημα και άκουσμα που προκαλεί δέος· χαίρε κατοικία του Δεσπότη της κτίσεως.

Χαίρε Άχραντε, που είσαι η ισχύς και το οχύρωμα των ανθρώπων, τόπος άγιος της δόξας του Θεού· νέκρωση του θανάτου, ολόφωτο νυφικό δωμάτιο· χαίρε η χαρά των Αγγέλων· χαίρε η βοήθεια εκείνων που με πίστη σε επικαλούνται.

Χαίρε Δέσποινα, εσύ που χρημάτισες πύρινο άρμα του Λόγου, που έγινες έμψυχος Παράδεισος όπου στο μέσο του έχει το ξύλο της ζωής, τον Κύριο, του Οποίου η γλυκύτητα ζωοποιεί αυτούς που με πίστη τον γεύονται και οι οποίοι προηγουμένως είχαν υποκύψει στη φθορά.

Δόξα στον Πατέρα…

Παίρνοντας δύναμη από την δική σου δύναμη, σου φωνάζουμε με πίστη· χαίρε η πόλη του Βασιλιά των όλων, για την οποία πολλά ειπώθηκαν δοξασμένα και αξιάκουστα. Χαίρε όρος που δε λατομήθηκε ποτέ, χαίρε βάθος μυστηρίου αμέτρητο.

Και τώρα…

Χαίρε Άχραντε, εσύ που χρημάτισες η ευρύχωρη κατοικία του Θεού Λόγου· χαίρε πανθαύμαστε, εσύ που είσαι το όστρακο απ τὸ οποίο προήλθε το θείο μαργαριτάρι. Θεοτόκε, εσύ συμφιλιώνεις με το Θεό όλους αυτούς που αδιάκοπα με ύμνους σε εγκωμιάζουν.

Ωδή 6η.

Την θεία αυτή και ιδιαίτερα άξια τιμής εορτή της Θεομήτορος τελούντες οι θεόφρονες, ελάτε να κτυπήσουμε τα χέρια από χαρά, δοξάζοντας το Θεό που γεννήθηκε απ αὐτήν.

Χαίρε Πανάχραντε, γιατί αναδείχτηκες το αμόλυντο νυφικό δωμάτιο του Θεού Λόγου και έγινες η αιτία της θέωσης όλων μας, το κήρυγμα των Προφητών και το σεμνό στολίδι των Αποστόλων.

Από σένα έσταξε η δροσιά (ο Χριστός), η οποία έσβησε τη φλόγα της πολυθεΐας και ειδωλολατρίας· για τούτο και σου φωνάζουμε δυνατά· χαίρε, Παρθένε, εσύ που

είσαι ο πόκος (το μαλλί) τον οποίο με θαύμα προείδε ο Γεδεών.

Δόξα στον Πατέρα...

Να, σε σένα (Παναγία μας) φωνάζουμε δυνατά το χαίρε· γίνε λιμάνι σε μας που ταξιδεύουμε στη θάλασσα της ζωής και ορμητήριο στο πέλαγος των θλίψεων και όλων των παγίδων του εχθρού μας (του διαβόλου).

Και τώρα...

Εσύ που είσαι αιτία χαράς, γέμισε με τη χάρη σου τη σκέψη μας για να σου φωνάζουμε δυνατά· χαίρε άφλεκτη βάτος, και ολόφωτη νεφέλη, που αδιάκοπα επισκιάζεις τους πιστούς.

Ωδή 7η.

Οι θεόφρονες (Τρεις Παίδες στη Βαβυλώνα) δε θέλησαν να λατρεύσουν τα κτίσματα, αλλά λάτρευσαν μονάχα τον Κτίστη. Και αφού αψήφισαν με ανδρεία την απειλή της φωτιάς, με χαρά έψαλαν· Υπερύμνητε Θεέ και Κύριε των Πατέρων μας είσαι ευλογημένος.

Σε ανυμνούμε και σου φωνάζουμε δυνατά· χαίρε το όχημα του νοητού Ηλίου (του Χριστού)· αληθινή άμπελος (κληματαριά), η οποία καρποφόρησες το ώριμο σταφύλι που αποστάζει κρασί (τη ζωή) και ευφραίνει τις ψυχές εκείνων που με πίστη σε δοξάζουν.

Χαίρε νύφη του Θεού, εσύ που γέννησες τον Ιατρό των ανθρώπων· που είσαι η μυστική ράβδος, από την οποία βλάστησε το αμάραντο λουλούδι (ο Χριστός)· χαίρε, Δέσποινα, μ ἐσένα γεμίζουμε από χαρά και κληρονομούμε την αιώνια ζωή.

Δέσποινα, και η πιο ρητορική γλώσσα δεν μπορεί επάξια να σε υμνολογήσει· διότι, με το να γεννήσεις τον βασιλέα Χριστό, υψώθηκες πιο πάνω κι από τα Σεραφείμ. Αυτόν ικέτευε να σώσει τώρα από κάθε βλάβη αυτούς που με πίστη σε προσκυνούν.

Δόξα στον Πατέρα...

Σε ευφημεί και σε εγκωμιάζει όλος ο κόσμος αναφωνώντας σου· χαίρε Αγνή, εσύ είσαι το βιβλίο, στο οποίο με το δάκτυλο (την Χάρη του Αγίου Πνεύματος) καταγράφηκε ο Λόγος του Θεού Πατρός. Αυτόν ικέτευε Θεοτόκε, να καταγράψει στο βιβλίο της ζωής κι εμάς τους δούλους σου.

Και τώρα…

Σε ικετεύουμε οι δούλοι σου και κλίνουμε μπροστά σου τα γόνατα της καρδιάς μας. Άκουσε με προσοχή (την ικεσία μας) Αγνή και σώσε όλους εμάς που βυθιζόμαστε στις θλίψεις· και προφύλαξε από κάθε άλωση εχθρική την Πόλη σου (αλλά και κάθε πόλη) Θεοτόκε.

Ωδή 8η.

Τους ευσεβείς Παίδες στο καμίνι ο τόκος της Θεοτόκου (ο Χριστός) διέσωσε (από τις φλόγες). Και τότε μεν σαν προτύπωση, τώρα δε ενεργώντας φανερά σώζει την οικουμένη, την οποία και συναθροίζει και την κάνει να ψάλει· Υμνείτε τον Κύριο όλα τα δημιουργήματα και υπερυψώνετέ Τον σ ὅλους τους αιώνες.

Στα σπλάγχνα σου, Αγνή, δέχτηκες τον Λόγο του Θεού και βάσταξες Αυτόν που βαστάζει τα πάντα. Έθρεψες με το γάλα σου Αυτόν που μ ἕνα νεύμα Του τρέφει ολόκληρη την οικουμένη, προς τον Οποίο ψάλλουμε· Υμνείτε τον Κύριο όλα τα δημιουργήματα και υπερυψώνετέ Τον σ ὅλους τους αιώνες.

Ο Μωυσής αντιλήφθηκε μπροστά στη φλεγόμενη βάτο το μεγάλο μυστήριο του τόκου σου. Και οι (Τρεις) Παίδες προεικόνισαν το μυστήριο αυτό, βρισκόμενοι στο μέσο της φωτιάς της καμίνου και μη καιόμενοι, πανάχραντε αγία Παρθένε. Γι αὐτὸ σε υμνούμε σε όλους τους αιώνες.

Εμείς που πριν γυμνωθήκαμε εξαιτίας της απάτης του διαβόλου, τώρα με την κυοφορία σου, ντυθήκαμε την στολή της αφθαρσίας. Και όσοι καθόμασταν στο σκοτάδι των παραπτωμάτων μας, είδαμε το φως του Θεού, Κόρη, που έγινες κατοικητήριο του φωτός. Γι αὐτὸ σε υμνούμε σε όλους τους αιώνες.

Δόξα στον Πατέρα…

Οι νεκροί ψυχικά άνθρωποι παίρνουν και πάλι με τη μεσιτεία σου ζωή, γιατί γέννησες την πραγματική Ζωή, που είναι Πρόσωπο (τον Χριστό). Κι εκείνοι που πριν έχασαν (με την αμαρτία) τη λαλιά τους, γίνονται ομιλητικότατοι. Οι λεπροί καθαρίζονται, οι αρρώστιες διαλύονται, τα πλήθη των εναερίων πνευμάτων (των δαιμόνων) νικούνται. Κι όλα αυτά γίνονται με σένα Παρθένε, που είσαι η σωτηρία των θνητών ανθρώπων.

Και τώρα…

Χαίρε, εσύ η ευλογημένη σε όλα, που γέννησες τη σωτηρία του κόσμου (τον Χριστό)· δια σου ανεβήκαμε από τη γη στα ουράνια. Εσύ είσαι Αγνή η σκέπη και το στερέωμα, το τείχος και το φρούριο όλων όσοι ψάλλουν· Υμνείτε τον Κύριο όλα τα δημιουργήματα και υπερυψώνετέ Τον σε όλους τους αιώνες.

Ωδή 9η.

Κάθε θνητός ας σκιρτήσει από ενθουσιασμό κι ας φωτιστεί σαν λαμπάδα το πνεύμα του· ας πανηγυρίσει και η νοερή φύση των άυλων πνευματικών Δυνάμεων, ανυμνώντας την ιερή πανήγυρη της μητέρας του Θεού, και ας φωνάξει δυνατά· χαίρε Θεοτόκε, συ που είσαι άξια κάθε μακαρισμού, αγνή, αειπάρθενε.

Για να μπορούμε εμείς οι πιστοί, που γίναμε μ᾽ Ἐσένα μέτοχοι της αιώνιας χαράς, να σου φωνάζουμε δυνατά το χαίρε, σώσε μας, Κόρη, από κάθε πειρασμό, από βαρβαρική επιδρομή και από κάθε άλλη συμφορά που έρχεται (σε μας) τους αμαρτωλούς θνητούς εξαιτίας των πολλών (μας) παραπτωμάτων.

Φάνηκες σε μας φωτισμός και στερέωσή μας· γι᾽ αὐτὸ σου φωνάζουμε δυνατά· χαίρε άστρο που δεν δύεις ποτέ και φέρνεις στον κόσμο τον μεγάλο Ήλιο. Χαίρε Αγνή, εσύ που άνοιξες την κλεισμένη Εδέμ (τον παράδεισο)· χαίρε συ πύρινη στήλη που οδηγείς στην άνω ζωή το ανθρώπινο γένος.

Ας σταθούμε ευλαβικά στον οίκο του Θεού μας (στο Ναό) κι ας φωνάξουμε δυνατά· χαίρε Δέσποινα του κόσμου· χαίρε Μαρία, Κυρία όλων μας· χαίρε η μόνη αμόλυντη και ενάρετη μεταξύ των γυναικών· χαίρε σκεύος που δέχτηκες μέσα σου το ανεξάντλητο μύρο (τον Χριστό), που άδειασε ολόκληρο επάνω σου.

Δόξα στον Πατέρα…

Χαίρε Αειπάρθενε, εσύ είσαι το περιστέρι που γέννησε τον Ελεήμονα Θεό· εσύ είσαι το καύχημα όλων των οσίων και το στεφάνωμα των αθλητών της πίστεως (των μαρτύρων). Χαίρε το κόσμημα όλων των δικαίων και η σωτηρία για μας τους πιστούς.

Και τώρα…

Λυπήσου, Θεέ μας, την κληρονομία σου (όλους εμάς που ελπίζουμε σ᾽ Ἐσένα), παραβλέποντας τώρα όλες τις αμαρτίες μας κι έχοντας μεσίτρια να σε παρακαλεί γι᾽ αὐτὸ εκείνη που χωρίς ανθρώπινη σπορά σε κυοφόρησε στη γη, όταν θέλησες από μεγάλη ευσπλαγχνία να λάβεις την ξένη προς τη θεία σου φύση ανθρώπινη

μορφή.

Είτα το Κοντάκιον δίχορον αργώς.

Ήχος πλ. δ΄. Αυτόμελον.

Τη υπερμάχω στρατηγώ τα νικητήρια,

Ως λυτρωθείσα των δεινών ευχαριστήρια,

Αναγράφω σοι η Πόλις σου Θεοτόκε.

Αλλ ὡς έχουσα το κράτος απροσμάχητον,

Εκ παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον,

Ίνα κράζω σοι· Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Έπειτα ψάλλεται το Κοντάκιο κι από τους δύο χορούς των ψαλτών σε μέλος αργό.

Σ ἐσένα την Υπέρμαχο Στρατηγό αποδίδει η Πόλη σου τη νίκη και σου εκφράζει Θεοτόκε τις θερμές ευχαριστίες που λυτρώθηκε από τις συμφορές. Αλλά εσύ, που η δύναμή σου είναι ακατανίκητη, σώσε με κι εμένα από κάθε είδους κινδύνων για να σου φωνάζω δυνατά· χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Ο Ιερεύς ιστάμενος εις τον σωλέα προ της εικόνος της Θεοτόκου, απαγγέλλει εμμελώς την Α΄ Στάσιν των «Χαιρετισμών».

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

Άγγελος πρωτοστάτης, ουρανόθεν επέμφθη, ειπείν τη Θεοτόκω το, Χαίρε (εκ γ΄)· και συν τη ασωμάτω φωνή, σωματούμενόν σε θεωρών Κύριε, εξίστατο, και ίστατο κραυγάζων προς αυτήν τοιαύτα·

Χαίρε, δι ἧς η χαρά εκλάμψει· χαίρε, δι ἧς η αρά εκλείψει.

Χαίρε, του πεσόντος Αδάμ η ανάκλησις· χαίρε, των δακρύων της Εύας η λύτρωσις.

Χαίρε, ύψος δυσανάβατον ανθρωπίνοις λογισμοίς· χαίρε, βάθος δυσθεώρητον, και Αγγέλων οφθαλμοίς.

Χαίρε, ότι υπάρχεις Βασιλέως καθέδρα· χαίρε, ότι βαστάζεις τον βαστάζοντα πάντα.

Χαίρε, αστήρ εμφαίνων τον Ήλιον· χαίρε, γαστήρ ενθέου σαρκώσεως.

Χαίρε, δι ῆς νεουργείται η κτίσις· χαίρε, δι ῆς βρεφουργείται ο Κτίστης.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Βλέπουσα η Αγία, εαυτήν εν αγνεία, φησί τω Γαβριήλ θαρσαλέως· Το παράδοξόν σου της φωνής, δυσπαράδεκτόν μου τη ψυχή φαίνεται· ασπόρου γαρ συλλήψεως την κύησιν πως λέγεις; κράζων· Αλληλούϊα.

Γνώσιν άγνωστον γνώναι, η Παρθένος ζητούσα, εβόησε προς τον λειτουργούντα· Εκ λαγόνων αγνών Υιόν, πως εστι τεχθήναι δυνατόν; λέξον μοι. Προς ην εκείνος έφησεν εν φόβω, πλην κραυγάζων ούτω·

Χαίρε, βουλής απορρήτου μύστις· χαίρε, σιγής δεομένων πίστις.

Χαίρε, των θαυμάτων Χριστού το προοίμιον· χαίρε, των δογμάτων αυτού το κεφάλαιον.

Χαίρε, κλίμαξ επουράνιε, δι ῆς κατέβη ο Θεός· χαίρε, γέφυρα μετάγουσα τους εκ γης προς Ουρανόν.

Χαίρε, το των Αγγέλων πολυθρύλητον θαύμα· χαίρε, το των δαιμόνων πολυθρήνητον τραύμα.

Χαίρε, το Φως αρρήτως γεννήσασα· χαίρε, το πως, μηδένα διδάξασα.

Χαίρε, σοφών υπερβαίνουσα γνώσιν· χαίρε, πιστών καταυγάζουσα φρένας.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Δύναμις του Υψίστου, επεσκίασε τότε, προς σύλληψιν τη Απειρογάμω· και την εύκαρπον ταύτης νηδύν, ως αγρόν υπέδειξεν ηδύν άπασι, τοις θέλουσι θερίζειν σωτηρίαν, εν τω ψάλλειν ούτως· Αλληλούϊα.

Έχουσα θεοδόχον, η Παρθένος την μήτραν, ανέδραμε προς την Ελισάβετ· το δε βρέφος εκείνης ευθύς, επιγνόν τον ταύτης ασπασμόν, έχαιρε! και άλμασιν ως άσμασιν, εβόα προς την Θεοτόκον·

Χαίρε, βλαστού αμαράντου κλήμα· χαίρε, καρπού ακηράτου κτήμα.

Χαίρε, γεωργόν γεωργούσα φιλάνθρωπον· χαίρε, φυτουργόν της ζωής ημών φύουσα.

Χαίρε, άρουρα βλαστάνουσα ευφορίαν οικτιρμών· χαίρε, τράπεζα βαστάζουσα ευθηνίαν ιλασμών.

Χαίρε, ότι λειμώνα της τρυφής αναθάλλεις· χαίρε, ότι λιμένα των ψυχών ετοιμάζεις.

Χαίρε, δεκτόν πρεσβείας θυμίαμα· χαίρε, παντός του κόσμου εξίλασμα.

Χαίρε, Θεού προς θνητούς ευδοκία· χαίρε, θνητών προς Θεόν παρρησία.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Ζάλην ένδοθεν έχων, λογισμών αμφιβόλων, ο σώφρων Ιωσήφ εταράχθη, προς την άγαμόν σε θεωρών, και κλεψίγαμον υπονοών Άμεμπτε· μαθών δε σου την σύλληψιν εκ Πνεύματος αγίου, έφη· Αλληλούϊα.

Είτα οι Χοροί εναλλάξ, το· Τη υπερμάχω... (σύντομον). Τρισάγιον. Δόξα. Και νυν. Παναγία Τριας. Κύριε, ελέησον (γ΄). Δόξα. Και νυν. Πάτερ ημών. Ότι σου εστιν η βασιλεία...

Ο Αναγνώστης· Αμήν. Και αναγινώσκει το Κοντάκιον της ημέρας, ήτοι το του αγίου Θεοδώρου.

Πίστιν Χριστού ωσεί θώρακα, ένδον λαβών εν καρδία σου, τας εναντίας δυνάμεις κατεπάτησας, Πολύαθλε, και στέφει ουρανίω, εστέφθης αιωνίως, ως αήττητος.

Κύριε, ελέησον (μ΄) και την Ευχήν ταύτην·

Ο εν παντί καιρώ, και πάση ώρα, εν ουρανώ και επί γης προσκυνούμενος, και δοξαζόμενος Χριστός ο Θεός, ο μακρόθυμος, ο πολυέλεος, ο πολυεύσπλαγχνος, ο τους δικαίους αγαπών και τους αμαρτωλούς ελεών, ο πάντας καλών προς σωτηρίαν δια της επαγγελίας των μελλόντων αγαθών· Αυτός, Κύριε, πρόσδεξαι

και ημών εν τη ώρα ταύτη τας εντεύξεις, και ίθυνον την ζωήν ημών προς τας εντολάς σου· τας ψυχάς ημών αγίασον, τα σώματα άγνισον, τους λογισμούς διόρθωσον, τας εννοίας κάθαρον, και ρύσαι ημάς από πάσης θλίψεως, κακών και οδύνης. Τείχισον ημάς αγίοις σου Αγγέλοις, ίνα, τη παρεμβολή αυτών φρουρούμενοι, και οδηγούμενοι, καταντήσωμεν εις την ενότητα της πίστεως και εις την επίγνωσιν της απροσίτου σου δόξης· ότι ευλογητός ει εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Το, Κύριε, ελέησον (γ΄). Δόξα. Και νυν.

Την τιμιωτέραν των Χερουβείμ, και ενδοξοτέραν ασυγκρίτως των Σεραφείμ, την αδιαφθόρως, Θεόν Λόγον τεκούσαν, την όντως Θεοτόκον, Σε μεγαλύνομεν.

Εν ονόματι Κυρίου, ευλόγησον, Πάτερ.

Ο Ιερεύς· Ο Θεός οικτειρήσαι ημάς, και ευλογήσαι ημάς, επιφάναι το πρόσωπον αυτού εφ᾽ ἡμᾶς, και ελεήσαι ημάς.

Ο Αναγνώστης· Κύριε, ελέησον (γ΄). Και σώσον ημάς Παναγία Παρθένε.

Ευχή εις την Υπεραγίαν Θεοτόκον.

(Παύλου Μοναχού, Μονής Ευεργέτιδος)

Άσπιλε, αμόλυντε, άφθορε, άχραντε, αγνή Παρθένε, Θεόνυμφε Δέσποινα, η Θεόν Λόγον τοις ανθρώποις, τη παραδόξω σου κυήσει, ενώσασα, και την απωσθείσαν φύσιν του γένους ημών τοις ουρανίοις συνάψασα, η των απηλπισμένων μόνη ελπίς, και των πολεμουμένων βοήθεια, η ετοίμη αντίληψις των εις σε προστρεχόντων, και πάντων των Χριστιανών το καταφύγιον, μη βδελύξη με τον αμαρτωλόν, τον εναγή, τον αισχροίς λογισμοίς και λόγοις και πράξεσιν όλον εμαυτόν αχρειώσαντα, και τη των ηδονών του βίου ραθυμία γνώμης, δούλον γενόμενον. Αλλ᾽ ὡς του φιλανθρώπου Θεού Μήτηρ, φιλανθρώπως σπλαγχνίσθητι επ᾽ ἐμοὶ τω αμαρτωλώ και ασώτω, και δέξαι μου την εκ ρυπαρών χειλέων προσφερομένην σοι δέησιν, και τον σον Υιόν, και ημών Δεσπότην και Κύριον, τη μητρική σου παρρησία χρωμένη, δυσώπησον, ίνα ανοίξη καμοί τα φιλάνθρωπα σπλάγχνα της αυτού αγαθότητος, και, παριδών μου τα αναρίθμητα πταίσματα, επιστρέψη με προς μετάνοιαν, και των αυτού εντολών εργάτην δόκιμον αναδείξη με. Και πάρεσό μοι αεί ως ελεήμων,

και συμπαθής, και φιλάγαθος, εν μεν τω παρόντι βίω, θερμή προστάτις και βοηθός, τας των εναντίων εφόδους αποτειχίζουσα, και προς σωτηρίαν καθοδηγούσά με, και εν τω καιρώ της εξόδου μου, την αθλίαν μου ψυχήν περιέπουσα, και τας σκοτεινάς όψεις των πονηρών δαιμόνων πόρρω αυτής απελαύνουσα· εν δε τη φοβερά ημέρα της κρίσεως, της αιωνίου με ρυομένη κολάσεως, και της απορρήτου δόξης του σου Υιού και Θεού ημών κληρονόμον με αποδεικνύουσα. Ης και τύχοιμι, Δέσποινά μου, υπεραγία Θεοτόκε, δια της σης μεσιτείας και αντιλήψεως· χάριτι και φιλανθρωπία, του μονογενούς σου Υιού, του Κυρίου και Θεού, και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού. Ω πρέπει πάσα δόξα, τιμή και προσκύνησις, συν τω ανάρχω αυτού Πατρί και τω παναγίω και αγαθώ και ζωοποιώ αυτού Πνεύματι, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Ευχή εις τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν.

(Αντιόχου Μοναχού, του Πανδέκτου)

Και δος ημίν, Δέσποτα, προς ύπνον απιούσιν, ανάπαυσιν σώματος και ψυχής· και διαφύλαξον ημάς από του ζοφερού ύπνου της αμαρτίας, και από πάσης σκοτεινής και νυκτερινής ηδυπαθείας. Παύσον τας ορμάς των παθών, σβέσον τα πεπυρωμένα βέλη του πονηρού, τα καθ ἡμῶν δολίως κινούμενα· τας της σαρκός ημών επαναστάσεις κατάστειλον, και παν γεώδες και υλικόν ημών φρόνημα κοίμησον. Και δώρησαι ημίν, ο Θεός, γρήγορον νουν, σώφρονα λογισμόν, καρδίαν νήφουσαν, ύπνον ελαφρόν, και πάσης σατανικής φαντασίας απηλλαγμένον. Διανάστησον δε ημάς εν τω καιρώ της προσευχής, εστηριγμένους εν ταις εντολαίς σου, και την μνήμην των σων κριμάτων εν εαυτοίς απαράθραυστον έχοντας. Παννύχιον ημίν την σην δοξολογίαν χάρισαι εις το υμνείν, και ευλογείν, και δοξάζειν το πάντιμον και μεγαλοπρεπές όνομά σου, του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Και πάλιν.

Υπερένδοξε, αειπάρθενε, ευλογημένη Θεοτόκε, προσάγαγε την ημετέραν προσευχήν τω Υιώ σου και Θεώ ημών, και αίτησαι, ίνα σώση δια σου τας ψυχάς ημών.

(Ευχή του Αγίου Ιωαννικίου).

Η ελπίς μου ο Πατήρ, καταφυγή μου ο Υιός, σκέπη μου το Πνεύμα το Άγιον, Τριας αγία, δόξα σοι.

Την πάσαν ελπίδα μου εις σε ανατίθημι, Μήτερ του Θεού· φύλαξόν με υπό την σκέπην σου.

Την Παρασκευή της Α΄ Εβδομάδος των Νηστειών αναγινώσκεται υπό του Ιερέως το Ευαγγέλιον της Παννυχίδος (Ιωάν. 15, 1-7)·

Είπεν ο Κύριος τοις εαυτού Μαθηταίς· Εγώ ειμι η άμπελος η αληθινή, και ο Πατήρ μου ο γεωργός εστι. Παν κλήμα εν εμοί μη φέρον καρπόν, αίρει αυτό, και παν το καρπόν φέρον, καθαίρει αυτό, ίνα πλείονα καρπόν φέρη. Ήδη υμείς καθαροί εστε δια τον λόγον, ον λελάληκα υμίν. Μείνατε εν εμοί, καγώ εν υμίν. Καθώς το κλήμα ου δύναται καρπόν φέρειν αφ᾽ ἑαυτοῦ, εάν μη μείνη εν τη αμπέλω, ούτως ουδέ υμείς, εάν μη εν εμοί μείνητε. Εγώ ειμι η άμπελος, υμείς τα κλήματα. Ο μένων εν εμοί, καγώ εν αυτώ, ούτος φέρει καρπόν πολύν, ότι χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν. Εάν μη τις μείνη εν εμοί, εβλήθη έξω ως το κλήμα, και εξηράνθη, και συνάγουσιν αυτά, και εις πυρ βάλλουσι, και καίεται. Εάν μείνητε εν εμοί, και τα ρήματά μου εν υμίν μείνη, ο εάν θέλητε αιτήσασθε, και γενήσεται υμίν.

Ο Ιερεύς αμέσως την Απόλυσιν·

Δόξα σοι, ο Θεός, η ελπίς ημών, δόξα σοι. Χριστός ο αληθινός Θεός ημών, ταις πρεσβείαις της παναχράντου και παναμώμου αγίας αυτού Μητρός, των αγίων ενδόξων και πανευφήμων Αποστόλων, (του Αγίου του Ναού και του Αγίου της ημέρας, εφ᾽ ὅσον εορτάζηται), και πάντων των Αγίων, ελεήσαι και σώσαι ημάς ως αγαθός και φιλάνθρωπος και ελεήμων Θεός. Αμήν.

Στη συνέχεια ο Ιερέας απαγγέλλει με μέλος την πρώτη Στάση των Χαιρετισμών·

ΣΤΑΣΗ ΠΡΩΤΗ

Άγγελος που ήταν πρώτος μεταξύ των αγγέλων, στάλθηκε από τον ουρανό να πει στη Θεοτόκο το χαίρε (3 φορές)· και με την ασώματή του φωνή, βλέποντάς σε Κύριε να παίρνεις σώμα (να γίνεσαι άνθρωπος), εκπλησσόταν και στεκόταν

φωνάζοντας προς αυτήν αυτά τα λόγια·

Χαίρε εσύ απ τὴν οποία θα λάμψει η χαρά· χαίρε εσύ που για χάρη σου θα σβήσει η κατάρα.

Χαίρε εσύ που έκανες να σηκωθεί ο πεσμένος Αδάμ· χαίρε εσύ που έγινες η λύτρωση των δακρύων της Εύας.

Χαίρε ύψος στο οποίο δύσκολα μπορούν να φθάσουν οι ανθρώπινοι λογισμοί· χαίρε βάθος που αδυνατούν να κατοπτεύσουν και αγγέλων οφθαλμοί.

Χαίρε εσύ που έγινες ο θρόνος του Βασιλιά (Χριστού)· χαίρε γιατί βαστάζεις (στην αγκάλη σου) Εκείνον που βαστάζει τα πάντα.

Χαίρε αστέρι που προμηνύεις τον Ήλιο, χαίρε κοιλία της θεϊκής (του Λόγου) σαρκώσεως.

Χαίρε εσύ με την οποία γίνεται καινούρια η κτίση· χαίρε εσύ με την οποία γίνεται βρέφος ο Κτίστης.

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Γνωρίζοντας την αγνότητά της η Παναγία λέγει στον Γαβριήλ με θάρρος· Όσα παράδοξα ακούω από τη φωνή σου, είναι δύσκολο να τα δεχτώ στην ψυχή μου· πως μου αναγγέλλεις κύηση, αφού δεν προηγήθηκε σύλληψη από ανθρώπινη σπορά; Κι όμως εσύ το λέγεις και φωνάζεις δυνατά, Αλληλούϊα (αινείτε τον Θεό).

Θέλοντας η Παρθένος να γνωρίσει το άγνωστο αυτό μυστήριο, είπε δυνατά προς τον λειτουργό Άγγελο· πες μου, από σώμα αγνό (παρθενικό) πως είναι δυνατόν να γεννηθεί γιος; Κι εκείνος τότε είπε προς αυτή με φόβο, φωνάζοντας αυτά τα λόγια·

Χαίρε εσύ που γνωρίζεις την απόρρητη βουλή του Θεού· χαίρε εσύ που είσαι η πίστη εκείνων που προσεγγίζονται με τη σιγή.

Χαίρε εσύ, η αρχή των θαυμάτων του Χριστού. Χαίρε εσύ που αποτελείς το κεφάλαιο στο οποίο στηρίζονται τα δόγματά Του.

Χαίρε σκάλα επουράνια με την οποία κατέβηκε ο Θεός· χαίρε γέφυρα που μεταφέρεις αυτούς που ναι στη γη, στον ουρανό.

Χαίρε, το πολυθρύλητο θαύμα των Αγγέλων, χαίρε το πολυθρήνητο τραύμα των δαιμόνων.

Χαίρε εσύ που γέννησες με τρόπο ανέκφραστο το φως· χαίρε εσύ που σε κανέναν

δεν δίδαξες το πως.

Χαίρε εσύ που ξεπερνάς τη γνώση των σοφών· χαίρε εσύ που διαφωτίζεις τη διάνοια των πιστών.

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Δύναμη του Υψίστου τότε επισκίασε εκείνη που δε γνώρισε γάμο, ώστε να συλλάβει· και την εύκαρπή της κοιλιά την κατέστησε χωράφι ευχάριστο για όσους θέλουν να θερίσουν (να βρουν) τη σωτηρία τους και οι οποίοι ψάλλουν αυτά τα λόγια, Αλληλούϊα.

Έχουσα η Παρθένος μες στη μήτρα της τον Θεό, έτρεξε προς την Ελισάβετ. Το βρέφος εκείνης (ο Ιωάννης) μόλις κατάλαβε τον χαιρετισμό της σκίρτησε από χαρά· και με σκιρτήματα αντί για ύμνους, φώναζε δυνατά προς τη Θεοτόκο·

Χαίρε κλήμα που πρόβαλες τον αμάραντο βλαστό· χαίρε κτήμα που πρόσφερες τον άφθαρτο καρπό.

Χαίρε εσύ που γεώργησες τον φιλάνθρωπο γεωργό· χαίρε εσύ που φύτρωσες τον φυτουργό της ζωής (το Χριστό).

Χαίρε γη που βλαστάνεις άφθονη ευσπλαγχνία· χαίρε τραπέζι που βαστάζεις πλούσιο το έλεος.

Χαίρε γιατί κάνεις να ανθίσει λιβάδι πνευματικής απόλαυσης· χαίρε γιατί ετοιμάζεις λιμάνι (σωτηρίας) για τις ψυχές.

Χαίρε, εσύ που είσαι θυμίαμα μεσιτείας δεκτό από τον Θεό, χαίρε, εσύ του κόσμου όλου ο εξιλασμός.

Χαίρε, εσύ που είσαι η αγαθή ευδοκία (εύνοια) του Θεού προς τους ανθρώπους, χαίρε εσύ η παρρησία των ανθρώπων προς τον Θεό.

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Έχοντας μέσα του ζάλη από λογισμούς αμφιβολίας, ο δίκαιος Ιωσήφ ταράχτηκε, κι ενώ σε θεωρούσε άγαμη (Παρθένο), τώρα σε υποπτευόταν για παράνομες σχέσεις, Άμεμπτε· Σαν πληροφορήθηκε όμως ότι η σύλληψη προερχόταν από το Άγιο Πνεύμα, φώναξε Αλληλούϊα.

Έπειτα ψάλλεται και πάλι το τροπάριο Τη Υπερμάχω Στρατηγώ... (σύντομο). Και αμέσως το Τρισάγιο· Άγιος ο Θεός... Δόξα Πατρί. Και νυν. Παναγία Τριας... Κύριε, ελέησον (3 φορές). Δόξα Πατρί. Και νυν. Πάτερ ημών... Ότι σου εστιν...

Ο Αναγνώστης· Αμήν. Και διαβάζει το Κοντάκιο του αγίου Θεοδώρου.

Αφού έβαλες μες στην καρδιά σου σαν θώρακα την πίστη σου στο Χριστό, κατενίκησες τις εχθρικές (δαιμονικές) δυνάμεις, πολύαθλε (άγιε Θεόδωρε), και σαν ανίκητος στεφανώθηκες αιώνια με ουράνιο στεφάνι.

Κύριε, ελέησέ μας (40 φορές), και την επόμενη Ευχή·

Χριστέ ο Θεός μας, Εσύ που σε κάθε ώρα και σε κάθε στιγμή προσκυνείσαι και δοξάζεσαι στον ουρανό και στη γη· που είσαι μακρόθυμος, πολυέλεος και πολυεύσπλαγχνος· που αγαπάς τους εναρέτους και ελεείς τους αμαρτωλούς· που με την υπόσχεση των αγαθών της μέλλουσας βασιλείας Σου προσκαλείς όλους τους ανθρώπους (στη μετάνοια και) στη σωτηρία, Εσύ ο Ίδιος, Κύριέ μας, δέξου και τις δικές μας προσευχές που αυτή την ώρα Σου απευθύνουμε και κατεύθυνε τη ζωή μας ώστε να είναι σύμφωνη προς τις εντολές Σου. Αγίασε τις ψυχές μας, εξάγνισε τα σώματά μας, διόρθωσε τους λογισμούς μας, καθάρισε τις σκέψεις μας, και φύλαξέ μας από κάθε θλίψη, κακό και οδύνη. Περιφρούρησέ μας με τους αγίους σου Αγγέλους, ώστε διαφυλαγμένοι και καθοδηγούμενοι με την προστασία τους να φτάσουμε στην ενότητα της πίστεως και στην επίγνωση της απρόσιτης δόξας Σου· γιατί είσαι Ευλογημένος στους απέραντους αιώνες. Αμήν.

Κύριε, ελέησέ μας (3 φορές). Δόξα Πατρί. Και νυν.

Εσένα που είσαι πιο τιμημένη απ τὰ Χερουβείμ και ασύγκριτα πιο ένδοξη από τα Σεραφείμ, που χωρίς να φθαρεί η παρθενία σου γέννησες το Θεό Λόγο, που είσαι πράγματι η Θεοτόκος, Εσένα μεγαλύνουμε.

Στο όνομα του Κυρίου, ευλόγησέ μας, πάτερ.

Ο Ιερέας· Ο Θεός ας μας σπλαγχνιστεί και ας μας ευλογήσει. Ας φανερώσει το πρόσωπό του σε μας κι ας μας ελεήσει.

Ο Αναγνώστης· Κύριε, ελέησέ μας (3 φορές)· και σώσε μας Παναγία Παρθένε.

Ευχή στην Υπεραγία Θεοτόκο.

Άμωμη, αμόλυντη, αδιάφθορη, άχραντη, αγνή Παρθένε, νύφη του Θεού και Δέσποινα. Εσύ που με την υπέρλογη γέννα σου ένωσες το Θεό Λόγο με το ανθρώπινο γένος και επανασύνδεσες και ύψωσες την πεσμένη ανθρώπινη φύση μας με τον ουράνιο κόσμο. Εσύ, η μοναδική ελπίδα των απελπισμένων και η βοήθεια εκείνων που πολεμούνται (απ τοὺς δαίμονες), η πάντα πρόθυμη στην προστασία όσων προστρέχουν σε σένα, που είσαι το καταφύγιο όλων των χριστιανών· μη με περιφρονήσεις τον αμαρτωλό, τον ακάθαρτο, που εξαχρείωσα την ύπαρξή μου με αισχρούς λογισμούς, λόγια και πράξεις, και υποδουλώθηκα εξαιτίας της πνευματικής αμέλειας στις ηδονές της ζωής αυτής. Αλλά εσύ, ως Μητέρα του Φιλάνθρωπου Θεού μας, σπλαγχνίσου με δείχνοντας και σε μένα τον αμαρτωλό και άσωτο τη φιλανθρωπία σου, και δέξου τη δέηση που σου προσφέρουν τα ακάθαρτα χείλη μου· και χρησιμοποιώντας τη μητρική σου παρρησία ικέτευσε θερμά τον Υιό σου και Δεσπότη μας, ν ἀνοίξει και σε μένα τη φιλάνθρωπη αγκαλιά της αγάπης Του· και αφού μου συγχωρέσει τις αναρίθμητες αμαρτίες μου, να με οδηγήσει στη μετάνοια και να με αναδείξει πιστό εργάτη των εντολών Του. Και να είσαι, Παναγία μου, πάντοτε κοντά μου, ως ελεήμων και συμπαθής και σπλαγχνική, στην παρούσα ζωή ισχυρή προστασία και βοήθειά μου, αποκρούοντας ως τείχος τις επιθέσεις των εχθρών (των δαιμόνων) και καθοδηγώντας με στη σωτηρία· και όταν έλθει η ώρα του θανάτου μου, να περιφρουρείς την άθλια ψυχή μου και να αποδιώκεις μακριά απ αὐτὴ τα σκοτεινά πρόσωπα των πονηρών δαιμόνων. Και κατά τη φοβερή ημέρα της Κρίσεως να με απαλλάξεις από την καταδίκη της αιωνίας κολάσεως και να με αξιώσεις να κληρονομήσω και συμμετάσχω στην ανέκφραστη δόξα του Υιού σου και Θεού μας. Αυτής της δόξας μακάρι κι εγώ να γίνω κληρονόμος με τη μεσιτεία και τη βοήθειά σου Δέσποινα· αλλά και με τη χάρη και τη φιλανθρωπία του Κυρίου και Θεού και Σωτήρα μας Ιησού Χριστού, στον Οποίο ανήκει όλη η δόξα και η τιμή και η προσκύνηση, καθώς και στον άναρχο Πατέρα Του και στο Πανάγιο και αγαθό και ζωοποιό Πνεύμα Του, τώρα και σε κάθε στιγμή και στους απέραντους αιώνες. Αμήν.

Ευχή στον Κύριό μας Ιησού Χριστό.

Και δώσε μας, Κύριε, τώρα που πρόκειται να κοιμηθούμε, ανάπαυση στο σώμα και στην ψυχή μας· και διαφύλαξέ μας από τον σκοτεινό ύπνο της αμαρτίας κι από

κάθε σκοτεινή και νυκτερινή ηδονή που διεγείρει τα πάθη μας. Παύσε τις ορμές των παθών, σβήσε τα πύρινα βέλη (τους πειρασμούς) που τοξεύει με δολιότητα εναντίον μας ο πονηρός. Κατάστειλε τις σαρκικές ορμές μας και αποκοίμησε κάθε γήινη και υλική (μάταιη) επιθυμία μας. Δώρισέ μας, Θεέ μας, άγρυπνο νου, καθαρό λογισμό, καρδιά προσεκτική, ύπνο ελαφρό, απαλλαγμένο από κάθε δαιμονική φαντασία. Με προθυμία να σηκωθούμε όταν έλθει η ώρα της προσευχής, στηριγμένοι στις εντολές Σου και έχοντας σταθερή μέσα μας την ενθύμηση των προσταγμάτων Σου. Χάρισέ μας την ολοπρόθυμη διάθεση της ολονύχτιας δοξολογίας Σου, για να υμνούμε και ευλογούμε και δοξάζουμε το αξιότιμο και μεγαλόπρεπο όνομά Σου, του Πατέρα και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, τώρα και σε κάθε στιγμή και στους απέραντους αιώνες. Αμήν.

Και τα επόμενα τροπάρια·

Υπερένδοξη, Αειπάρθενη, ευλογημένη Θεοτόκε μετάφερε την προσευχή μας στον Υιό σου και Θεό μας και ζήτησέ Του να σώσει με τις δικές σου πρεσβείες τις ψυχές μας.

Η ελπίδα μου είναι ο Πατέρας, καταφυγή μου ο Υιός, σκέπη (προστασία) μου το Άγιο Πνεύμα. Δόξα σ᾽ Ἐσένα Πανάγιε Τριαδικέ Θεέ μας.

Όλη την ελπίδα μου σ᾽ ἐσένα εμπιστεύομαι, Μητέρα του Θεού, φύλαξέ με κάτω από τη σκέπη (προστασία) σου.

Την Παρασκευή της 1ης Εβδομάδας της Μεγ. Σαρακοστής διαβάζεται από τον Ιερέα το Ευαγγέλιο της Παννυχίδος·

Είπε ο Κύριος στους μαθητές Του· Εγώ είμαι η αληθινή κληματαριά και ο Πατέρας μου ο γεωργός. Όποιο κλήμα, που βρίσκεται σε μένα, δεν καρποφορεί, το κόβει, και κάθε κλήμα καρποφόρο το καθαρίζει, για να φέρει περισσότερο καρπό. Ήδη εσείς είστε καθαροί, ένεκα του λόγου τον οποίο σας κήρυξα. Μείνετε ενωμένοι μαζί μου και θα είμαι κι Εγώ μαζί σας. Καθώς το κλήμα δεν μπορεί να φέρει καρπό μόνο του, εάν δεν μένει στο αμπέλι, έτσι ούτε εσείς, εάν δεν μένετε ενωμένοι μ᾽ Ἐμένα. Εγώ είμαι το αμπέλι, εσείς τα κλήματα. Εκείνος που μένει ενωμένος μ᾽ ἐμένα, όπως κι Εγώ μ᾽ ἐκεῖνον, αυτός φέρει πολύ καρπό, γιατί χωρίς Εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε. Όποιος δε μένει ενωμένος μ᾽ Ἐμένα πετιέται έξω, όπως το κλήμα, και ξεραίνεται και τα μαζεύουν και τα ρίχνουν στη φωτιά και καίγονται. Εάν μένετε ενωμένοι μ᾽ Ἐμένα, και τα λόγια μου μένουν μέσα σας, ζητήστε ο,τι θέλετε

και θα γίνει σ ἐσᾶς.

Και ο Ιερέας αμέσως κάνει την Απόλυση·

Δόξα σ Ἐσένα Θεέ μας, που είσαι η ελπίδα μας, δόξα σ Ἐσένα. Χριστέ, αληθινέ Θεέ μας, με τις πρεσβείες της πανάχραντης και πανάμωμης αγίας Μητέρας Σου· (με τις πρεσβείες) των αγίων ενδόξων και ξακουστών αποστόλων· των ενδόξως θριαμβευσάντων μαρτύρων· των οσίων και θεοφόρων πατέρων μας· του αγίου... (του Ναού)· των αγίων και δικαίων προγόνων (του Κυρίου) Ιωακείμ και Άννας· του αγίου... (της ημέρας), του οποίου εορτάζουμε τη μνήμη, και (με τις πρεσβείες) όλων σου των αγίων, ας μας ελεήσεις κι ας σώσεις τις ψυχές μας, γιατί είσαι αγαθός και φιλάνθρωπος και ελεήμονας Θεός. Αμήν.

Είτα ο Ιερεύς λέγει (αποκρινομένων ημών το· Κύριε, ελέησον, συνεχώς).

Ευξώμεθα υπέρ ειρήνης του κόσμου.

Υπέρ των ευσεβών και ορθοδόξων Χριστιανών.

Υπέρ του Αρχιεπισκόπου ημών (δείνος) και πάσης της εν Χριστώ ημών αδελφότητος.

Υπέρ του ευσεβούς ημών Έθνους πάσης αρχής και εξουσίας εν αυτώ.

Υπέρ ευοδώσεως και ενισχύσεως του φιλοχρίστου στρατού.

Υπέρ των απολειφθέντων πατέρων και αδελφών ημών.

Υπέρ των διακονούντων και διακονησάντων ημίν.

Υπέρ των μισούντων και αγαπώντων ημάς.

Υπέρ των εντειλαμένων ημίν τοις αναξίοις εύχεσθαι υπέρ αυτών.

Υπέρ αναρρύσεως των αιχμαλώτων.

Υπέρ των εν θαλάσση καλώς πλεόντων.

Υπέρ των εν ασθενείαις κατακειμένων.

Ευξώμεθα και υπέρ ευφορίας των καρπών της γης.

Και υπέρ πάσης ψυχής χριστιανών Ορθοδόξων.

Μακαρίσωμεν τους ευσεβείς άρχοντας, τους ορθοδόξους Αρχιερείς. Τους κτίτορας της αγίας Εκκλησίας ταύτης, τους γονείς ημών και διδασκάλους και πάντας τους προαπελθόντας πατέρας και αδελφούς ημών τους ενθάδε ευσεβώς κειμένους, και τους απανταχού Ορθοδόξους.

Είπωμεν και υπέρ εαυτών, το· Κύριε ελέησον, Κύριε ελέησον, Κύριε ελέησον.

Ο Χορός, ψάλλει· Ήχος γ΄.

Την ωραιότητα της παρθενίας σου, και το υπέρλαμπρον το της αγνείας σου, ο Γαβριήλ καταπλαγείς, εβόα σοι Θεοτόκε, ποίόν σοι εγκώμιον, προσαγάγω επάξιον; τι δε ονομάσω σε; απορώ και εξίσταμαι. Διο ως προσετάγην βοώ σοι· Χαίρε, η Κεχαριτωμένη.

Ο Ιερεύς· Δι εὐχῶν των αγίων Πατέρων ημών, Κύριε Ιησού Χριστέ, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Και συνεχίζει ο Ιερέας ενώ εμείς λέμε συνεχώς το Κύριε, ελέησέ μας.

Ας προσευχηθούμε για την ειρήνη του κόσμου.

Για τους ευσεβείς και ορθοδόξους χριστιανούς.

Για τον Αρχιεπίσκοπό μας (...) κι όλη την αδελφότητά μας που είναι ενωμένη με την ίδια πίστη στο Χριστό.

Για το ευσεβές έθνος μας και για τις αρχές και εξουσίες που το διοικούν.

Για την πρόοδο και ενίσχυση του φιλόχριστου στρατού μας.

Για τους απόντες πατέρες και αδελφούς μας.

Για όσους μας ευεργετούν και όσους μας υπηρετούν.

Για όσους μας μισούν κι όσους μας αγαπούν.

Για όσους ζήτησαν από εμάς τους ανάξιους να προσευχόμαστε γι αὐτούς.

Για την απελευθέρωση των αιχμαλώτων.

Για να είναι καλοτάξιδοι οι ταξιδεύοντες στη θάλασσα.

Για όσους είναι κατάκοιτοι και υποφέρουν από διάφορες ασθένειες.

Ας προσευχηθούμε και για την ευφορία των καρπών της γης.

Και για κάθε ψυχή ορθοδόξου χριστιανού.

Ας μακαρίσουμε τους ευσεβείς άρχοντες, τους ορθοδόξους Αρχιερείς. Τους κτίτορες της Εκκλησίας αυτής. Τους γονείς μας και τους διδασκάλους μας, και όλους τους πατέρες και αδελφούς μας που μ εὐσέβεια έφυγαν απ τὴ ζωή αυτή και τάφηκαν εδώ, καθώς και όλους τους ορθοδόξους αδελφούς μας, όπου κι αν τάφηκαν.

Ας πούμε και για τους εαυτούς μας· Κύριε, ελέησέ μας· Κύριε ελέησέ μας, Κύριε, ελέησέ μας.

Και ψάλλει ο Χορός·

Την ωραιότητα της παρθενίας σου και την υπέρλαμπρη αγνότητά σου, όταν με δέος αντίκρισε ο Γαβριήλ, σου φώναζε Θεοτόκε· ποιό εγκώμιο άξιο σ ἐσένα να σου απευθύνω; Με τι όνομα να σε καλέσω; Απορώ και διερωτώμαι. Γι αὐτό, όπως διατάχθηκα έτσι και σε προσφωνώ· Χαίρε η Κεχαριτωμένη (εσύ που έλαβες από το Θεό όλες τις θείες χάρες).

Ο Ιερέας· Με τις ευχές των αγίων Πατέρων μας, Κύριε Ιησού Χριστέ, ο Θεός μας, ελέησέ μας. Αμήν.

Β΄ ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΤΗΣ Β΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Αναγινώσκεται το Μικρόν Απόδειπνον (σελ. 6). Μετά το «Άξιόν εστιν» ψάλλεται υπό των Χορών ο Κανών της Θεοτόκου (σελ. 28) και το Κοντάκιον· «Τη Υπερμάχω» αργώς (σελ. 54) μεθ ὃ απαγγέλλεται εμμελώς υπό του Ιερέως η Β΄ Στάσις των «Χαιρετισμών».

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ήκουσαν οι Ποιμένες, των Αγγέλων υμνούντων, την ένσαρκον Χριστού παρουσίαν·

και δραμόντες ως προς ποιμένα, θεωρούσι τούτον ως αμνόν άμωμον, εν τη γαστρί Μαρίας βοσκηθέντα, ην υμνούντες, είπον·

Χαίρε, αμνού και ποιμένος Μήτηρ· χαίρε, αυλή λογικών προβάτων.

Χαίρε, αοράτων εχθρών αμυντήριον· χαίρε, Παραδείσου θυρών ανοικτήριον.

Χαίρε, ότι τα ουράνια συναγάλλεται τη γη· χαίρε, ότι τα επίγεια συγχορεύει ουρανοίς.

Χαίρε, των Αποστόλων το ασίγητον στόμα· χαίρε, των Αθλοφόρων το ανίκητον θάρσος.

Χαίρε, στερρόν της Πίστεως έρεισμα· χαίρε, λαμπρόν της χάριτος γνώρισμα.

Χαίρε, δι ἧς εγυμνώθη ο Άδης· χαίρε, δι ἧς ενεδύθημεν δόξαν.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Θεοδρόμον Αστέρα, θεωρήσαντες Μάγοι, τη τούτου ηκολούθησαν αίγλη· και ως λύχνον κρατούντες αυτόν, δι αὐτοῦ ηρεύνων κραταιόν Άνακτα· και φθάσαντες τον άφθαστον, εχάρησαν, αυτώ βοώντες· Αλληλούϊα.

Ίδον παίδες Χαλδαίων, εν χερσί της Παρθένου, τον πλάσαντα χειρί τους ανθρώπους· και Δεσπότην νοούντες αυτόν, ει και δούλου έλαβε μορφήν, έσπευσαν τοις δώροις θεραπεύσαι, και βοήσαι τη Ευλογημένη·

Χαίρε, αστέρος αδύτου Μήτηρ· χαίρε, αυγή μυστικής ημέρας.

Χαίρε, της απάτης την κάμινον σβέσασα· χαίρε, της Τριάδος τους μύστας φωτίζουσα.

Χαίρε, τύραννον απάνθρωπον εκβαλούσα της αρχής· χαίρε, Κύριον φιλάνθρωπον επιδείξασα Χριστόν.

Χαίρε, η της βαρβάρου λυτρουμένη θρησκείας· χαίρε, η του βορβόρου ρυομένη των έργων.

Χαίρε, πυρός προσκύνησιν παύσασα· χαίρε, φλογός παθών απαλλάττουσα.

Χαίρε, πιστών οδηγέ σωφροσύνης· χαίρε, πασών γενεών ευφροσύνη.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Κήρυκες θεοφόροι, γεγονότες οι Μάγοι, υπέστρεψαν εις την Βαβυλώνα·

εκτελέσαντές σου τον χρησμόν, και κηρύξαντές σε τον Χριστόν άπασιν, αφέντες τον Ηρώδην ως ληρώδη, μη ειδότα ψάλλειν· Αλληλούϊα.

Λάμψας εν τη Αιγύπτω, φωτισμόν αληθείας, εδίωξας του ψεύδους το σκότος· τα γαρ είδωλα ταύτης Σωτήρ, μη ενέγκαντά σου την ισχύν, πέπτωκεν· οι τούτων δε ρυσθέντες, εβόων προς την Θεοτόκον·

Χαίρε, ανόρθωσις των ανθρώπων· χαίρε, κατάπτωσις των δαιμόνων.

Χαίρε, της απάτης την πλάνην πατήσασα· χαίρε, των ειδώλων τον δόλον ελέγξασα.

Χαίρε, θάλασσα ποντίσασα Φαραώ τον νοητόν· χαίρε, πέτρα η ποτίσασα τους διψώντας την ζωήν.

Χαίρε, πύρινε στύλε, οδηγών τους εν σκότει· χαίρε, σκέπη του κόσμου, πλατυτέρα νεφέλης.

Χαίρε, τροφή του μάννα διάδοχε· χαίρε, τρυφής αγίας διάκονε.

Χαίρε, η γη της επαγγελίας· χαίρε, εξ ης ρέει μέλι και γάλα.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Μέλλοντος Συμεώνος, του παρόντος αιώνος, μεθίστασθαι του απατεώνος, επεδόθης ως βρέφος αυτώ, αλλ ἐγνώσθης τούτω και Θεός τέλειος· διο περ εξεπλάγη, σου την άρρητον σοφίαν, κράζων· Αλληλούϊα.

Είτα, το· Τη υπερμάχω... (σύντομον). Τρισάγιον και το Κοντάκιον·

Ως απαρχάς της φύσεως, τω φυτουργώ της κτίσεως, η οικουμένη προσφέρει σοι, Κύριε, τους θεοφόρους Μάρτυρας. Ταις αυτών ικεσίαις, εν ειρήνη βαθεία την Εκκλησίαν σου, δια της Θεοτόκου συντήρησον, Πολυέλεε.

Κύριε, ελέησον (μ΄). Ο εν παντί καιρώ... και Άσπιλε, αμόλυντε... Και δος ημίν Δέσποτα... (άνευ Ευαγγελίου). Απόλυσις. Ευξώμεθα... Την ωραιότητα... Δι εὐχῶν... (σελ. 62-80).

Β΄ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΤΗΣ 2ης ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Διαβάζεται το Μικρό Απόδειπνο (σελ. 7). Μετά το Άξιόν εστιν ψάλλεται ο Κανόνας της Θεοτόκου (σελ. 29), κι έπειτα το Κοντάκιο «Τη υπερμάχω...» σε αργό μέλος

(σελ. 55). Ακολουθεί η από τον Ιερέα εμμελής απαγγελία της Β΄ Στάσης των Χαιρετισμών.

ΣΤΑΣΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Άκουσαν οι ποιμένες τους Αγγέλους να υμνούν την ένσαρκη παρουσία του Χριστού (στη γη) και σπεύδοντας να Τον δουν ως ποιμένα, τον αντίκρισαν ως πρόβατο άκακο που βοσκήθηκε στην κοιλιά της Μαρίας, και με ύμνους είπαν προς αυτήν·

Χαίρε μητέρα του προβάτου και ποιμένα, χαίρε μαντρί λογικών προβάτων (των πιστών).

Χαίρε το αμυντήριο κατά των αοράτων εχθρών· χαίρε εσύ που μας ανοίγεις τις (κλειστές) πόρτες του Παραδείσου.

Χαίρε, εσύ που γίνεσαι αφορμή τα ουράνια να αγάλλονται με τη γη· χαίρε, γιατί τα επίγεια συγχορεύουν με τα ουράνια.

Χαίρε εσύ που είσαι το ασίγητο στόμα των Αποστόλων· χαίρε εσύ που είσαι το ακατάβλητο θάρρος των αθλοφόρων μαρτύρων.

Χαίρε ισχυρό στήριγμα της πίστεως· χαίρε φωτεινό γνώρισμα της Χάρης (του Θεού).

Χαίρε εσύ δια της οποίας απογυμνώθηκε ο Άδης, χαίρε εσύ δια της οποίας ντυθήκαμε τη δόξα.

Χαίρε Νύμφη, ανύμφευτε.

Οι Μάγοι, αφού είδαν το αστέρι που οδηγούσε στο Θεό, ακολούθησαν τη φωτεινή λάμψη του· και σαν να κρατούσαν αυτό για λυχνάρι, έψαχναν για τον ισχυρό Βασιλιά· κι όταν έφθασαν σ Αὐτὸν που κανείς δεν μπορεί να φθάσει, χάρηκαν και φώναξαν δυνατά σ Αὐτόν· Αλληλούϊα.

Είδαν τα παιδιά των Χαλδαίων (οι μάγοι) στα χέρια της Παρθένου Εκείνον που με τα χέρια Του έπλασε τους ανθρώπους. Και κατανοώντας πως είναι ο Κύριος του κόσμου, αν και έλαβε την ανθρώπινη μορφή, έσπευσαν να του προσφέρουν τα δώρα τους και να φωνάξουν δυνατά στην Ευλογημένη·

Χαίρε, εσύ που γινες Μητέρα του αστεριού (του Χριστού) που δεν πρόκειται να δύσει ποτέ· χαίρε η αυγή της μυστικής ημέρας (του Κυρίου).

Χαίρε, εσύ που έσβησες το καμίνι της πλάνης· χαίρε εσύ που φωτίζεις τους λάτρεις της Παναγίας Τριάδος.

Χαίρε, εσύ που έδιωξες από την εξουσία του τον απάνθρωπο τύραννο (τον διάβολο)· χαίρε, εσύ που μας έδειξες τον φιλάνθρωπο Χριστό.

Χαίρε, εσύ που μας λύτρωσες απ τὴ βάρβαρη θρησκεία (την ειδωλολατρία)· χαίρε εσύ που μας έσωσες από το βόρβορο των αμαρτωλών έργων.

Χαίρε, εσύ που έπαυσες την προσκύνηση της φωτιάς (την πυρολατρία)· χαίρε εσύ που λυτρώνεις απ τὴ φλόγα των παθών.

Χαίρε εσύ που οδηγείς τους πιστούς στη σωφροσύνη, χαίρε όλων των γενεών η ευφροσύνη.

Χαίρε Νύμφη, ανύμφευτε.

Αφού οι Μάγοι έγιναν θεοφόροι κήρυκες, γύρισαν πίσω στη Βαβυλώνα. Εκπλήρωσαν έτσι τον χρησμό σου και σε όλους κήρυξαν πως είσαι ο Χριστός. Κι άφησαν τον Ηρώδη στο παραλήρημά του, βουβό και ανίκανο να ψέλνει (στο Θεό)· Αλληλούϊα.

Αφού έλαμψες στην Αίγυπτο το φωτισμό της θείας αλήθειας, αφάνισες το σκοτάδι του ψεύδους· γιατί τα είδωλα αυτής, μη μπορώντας να αντέξουν τη δύναμή σου, Σωτήρα, γκρεμίστηκαν· κι εκείνοι που λυτρώθηκαν από αυτά φώναζαν δυνατά στη Θεοτόκο·

Χαίρε, εσύ που έγινες η ανόρθωση των ανθρώπων· χαίρε, εσύ που έγινες η κατάπτωση των δαιμόνων.

Χαίρε, εσύ που διέλυσες την πλάνη της απάτης· χαίρε, εσύ που ήλεγξες το δόλο των ειδώλων.

Χαίρε, θάλασσα που καταπόντισες (στα νερά σου) το νοητό Φαραώ (τον διάβολο)· χαίρε, πέτρα που ξεδίψασες όσους διψούν την αληθινή ζωή.

Χαίρε, φωτεινέ στύλε που οδηγείς όσους πορεύονται στο σκοτάδι· χαίρε, σκέπη του κόσμου που σαι πιο πλατιά απ τὴ νεφέλη.

Χαίρε, τροφή που διαδέχτηκε το μάννα· χαίρε, εσύ που μοιράζεις τη θεία απόλαυση (στον άνθρωπο).

Χαίρε, η γη της επαγγελίας· χαίρε, εσύ απ τὴν οποία ρέει μέλι και γάλα.

Χαίρε Νύμφη, ανύμφευτε.

Όταν επρόκειτο ο Συμεών να φύγει από αυτήν εδώ τη ζώη, την ψεύτικη κι απατηλή, του δόθηκες ως βρέφος· εκείνος όμως κατάλαβε πως είσαι τέλειος Θεός. Γι αὐτὸ εκπλησσόμενος από την ανέκφραστη σοφία σου, σου φώναζε δυνατά· Αλληλούϊα.

Έπειτα· «Τη υπερμάχω…» (σύντομο). Τρισάγιο· «Άγιος ο Θεός…» και το Κοντάκιο·

Σ Ἐσένα, τον Δημιουργό της κτίσεως, σου προσφέρει, Κύριε, η οικουμένη σαν απαρχές (τους πρώτους καρπούς) της φύσεως, τους θεοφόρους Μάρτυρες. Με τις ικεσίες τους και τις πρεσβείες της Θεοτόκου διατήρησε, Πολυέλεε, την Εκκλησία σου σε μακρά ειρήνη.

Στη συνέχεια όλα όσα αναφέρονται στην πρώτη Εβδομάδα εκτός από το Ευαγγέλιο και η απόλυση· «Δι εὐχῶν…» (σελ. 63-81).

Γ΄ ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΤΗΣ Γ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Αναγινώσκεται το Μικρόν Απόδειπνον (σελ. 6). Μετά το «Ἄξιόν εστιν» ψάλλεται υπό των Χορών ο Κανών της Θεοτόκου (σελ. 28) και το Κοντάκιον· «Τη Υπερμάχω» αργώς (σελ. 54), μεθ ὃ απαγγέλλεται εμμελώς υπό του Ιερέως η Γ΄ Στάσις των «Χαιρετισμών».

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Νέαν έδειξε κτίσιν, εμφανίσας ο Κτίστης, ημίν τοις υπ αὐτοῦ γενομένοις· εξ ασπόρου βλαστήσας γαστρός, και φυλάξας ταύτην, ώσπερ ην, άφθορον· ίνα το θαύμα βλέποντες, υμνήσωμεν αυτήν, βοώντες·

Χαίρε, το άνθος της αφθαρσίας· χαίρε, το στέφος της εγκρατείας.

Χαίρε, αναστάσεως τύπον εκλάμπουσα· χαίρε, των Αγγέλων τον βίον εμφαίνουσα.

Χαίρε, δένδρον αγλαόκαρπον, εξ ου τρέφονται πιστοί· χαίρε, ξύλον ευσκιόφυλλον, υφ οὗ σκέπονται πολλοί.

Χαίρε, κυοφορούσα οδηγόν πλανωμένοις· χαίρε, απογεννώσα λυτρωτήν αιχμαλώτοις.

Χαίρε, Κριτού δικαίου δυσώπησις· χαίρε, πολλών πταιόντων συγχώρησις.

Χαίρε, στολή των γυμνών παρρησίας· χαίρε, στοργή πάντα πόθον νικώσα.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Ξένον τόκον ιδόντες, ξενωθώμεν του κόσμου, τον νουν εις ουρανόν μεταθέντες· δια τούτο γαρ ο υψηλός Θεός, επί γης εφάνη ταπεινός άνθρωπος, βουλόμενος ελκύσαι προς το ύψος, τους αυτώ βοώντας· Αλληλούϊα.

Όλος ην εν τοις κάτω, και των άνω ουδόλως απήν, ο απερίγραπτος Λόγος· συγκατάβασις γαρ θεϊκή, ου μετάβασις δε τοπική γέγονε· και τόκος εκ Παρθένου θεολήπτου, ακουούσης ταύτα·

Χαίρε, Θεού αχωρήτου χώρα· χαίρε, σεπτού μυστηρίου θύρα.

Χαίρε, των απίστων αμφίβολον άκουσμα· χαίρε, των πιστών αναμφίβολον καύχημα.

Χαίρε, όχημα πανάγιον του επί των Χερουβείμ· χαίρε, οίκημα πανάριστον του επί των Σεραφείμ.

Χαίρε, η ταναντία εις ταυτό αγαγούσα· χαίρε, η παρθενίαν και λοχείαν ζευγνύσα.

Χαίρε, δι ῆς ελύθη παράβασις! χαίρε δι ῆς ηνοίχθη Παράδεισος.

Χαίρε, η κλεις της Χριστού Βασιλείας· χαίρε, ελπίς αγαθών αιωνίων.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Πάσα φύσις Αγγέλων, κατεπλάγη το μέγα, της σης ενανθρωπήσεως έργον· τον απρόσιτον γαρ ως Θεόν, εθεώρει πάσι προσιτόν άνθρωπον· ημίν μεν συνδιάγοντα, ακούοντα δε παρά πάντων ούτως· Αλληλούϊα.

Ρήτορας πολυφθόγγους, ως ιχθύας αφώνους, ορώμεν επί σοι Θεοτόκε· απορούσι γαρ λέγειν το, πως και Παρθένος μένεις, και τεκείν ίσχυσας· ημείς δε το μυστήριον θαυμάζοντες, πιστώς βοώμεν·

Χαίρε, σοφίας Θεού δοχείον· χαίρε, προνοίας αυτού ταμείον.

Χαίρε, φιλοσόφους ασόφους δεικνύουσα· χαίρε, τεχνολόγους αλόγους ελέγχουσα.

Χαίρε, ότι εμωράνθησαν οι δεινοί συζητηταί· χαίρε, ότι εμαράνθησαν οι των

μύθων ποιηταί.

Χαίρε, των Αθηναίων τας πλοκάς διασπώσα· χαίρε, των αλιέων τας σαγήνας πληρούσα.

Χαίρε, βυθού αγνοίας εξέλκουσα· χαίρε, πολλούς εν γνώσει φωτίζουσα.

Χαίρε, ολκάς των θελόντων σωθήναι· χαίρε, λιμήν των του βίου πλωτήρων.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Σώσαι θέλων τον κόσμον, ο των όλων Κοσμήτωρ, προς τούτον αυτεπάγγελτος ήλθε· και ποιμήν υπάρχων ως Θεός, δι ἡμᾶς εφάνη καθ ἡμᾶς άνθρωπος· ομοίω γαρ το όμοιον καλέσας, ως Θεός ακούει· Αλληλούϊα.

Είτα, το· Τη υπερμάχω... (σύντομον). Τρισάγιον και το Κοντάκιον· Ως απαρχάς της φύσεως..., Κύριε, ελέησον (μ΄). Ο εν παντί καιρώ... Άσπιλε αμόλυντε..., Και δος ημίν Δέσποτα..., (άνευ Ευαγγελίου). Η Απόλυσις. Ευξώμεθα..., Την ωραιότητα..., ΖΔι εὐχῶν... (σελ. 62-80).

Γ΄ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΤΗΣ 3ης ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Διαβάζεται το Μικρό Απόδειπνο (σελ. 7). Μετά το Άξιόν εστιν ψάλλεται ο Κανόνας της Θεοτόκου (σελ. 29), κι έπειτα το Κοντάκιο «Τη υπερμάχω...» σε αργό μέλος (σελ. 55). Ακολουθεί η από τον Ιερέα εμμελής απαγγελία της Γ΄ Στάσης των Χαιρετισμών.

ΣΤΑΣΗ ΤΡΙΤΗ

Νέα (πνευματική) κτίση φανέρωσε ο Κτίστης σ ἐμᾶς που γίναμε απ Αὐτόν, αφού βλάστησε χωρίς σπορά από παρθενική κοιλιά και την διαφύλαξε όπως ήταν άφθορη. Ώστε βλέποντας εμείς το θαύμα, με ύμνους να φωνάζουμε προς αυτή·

Χαίρε, άνθος της αφθαρσίας· χαίρε, στεφάνι της εγκρατείας.

Χαίρε, εσύ που μας δίνεις εικόνα της Αναστάσεως, χαίρε εσύ που μας φανερώνεις τη ζωή των Αγγέλων.

Χαίρε, δέντρο που παράγεις καρπούς γευστικούς και καλούς, απ τοὺς οποίους τρέφονται οι πιστοί· χαίρε, ξύλο (δέντρο) πυκνόφυλλο, κάτω απ τὸ οποίο σκεπάζονται πολλοί.

Χαίρε, εσύ που κυοφόρησες οδηγό για τους πλανωμένους, χαίρε, εσύ που γέννησες Λυτρωτή για τους αιχμαλώτους.

Χαίρε, εσύ που καθικετεύεις τον δίκαιο Κριτή, χαίρε εσύ που (με τη μεσιτεία σου) παρέχεις συγχώρηση στους αμαρτωλούς.

Χαίρε, εσύ που γίνεσαι στολή για τους γυμνούς από πνευματική παρρησία (προς το Θεό)· χαίρε στοργή που νικάς κάθε πόθο.

Χαίρε Νύμφη, ανύμφευτε.

Αφού γνωρίσαμε την παράδοξη γέννηση (του Χριστού), ας αποξενωθούμε από τον κόσμο, μεταφέροντας το νου μας στον ουρανό. Για τούτο ο υψηλός Θεός φανερώθηκε στη γη ως ένας ταπεινός άνθρωπος· γιατί ήθελε να τραβήξει προς το δικό Του ύψος αυτούς που του φωνάζουν Αλληλούϊα.

Ολόκληρος βρισκόταν κάτω στη γη, κι ωστόσο δεν απουσίαζε από τα άνω (τον ουρανό) ο απερίγραπτος Υιός και Λόγος (του Θεού). Κι αυτό έγινε με θεϊκή συγκατάβαση κι όχι με τοπική μετακίνηση· κι έτσι συντελέστηκε η γέννηση από Παρθένο αφιερωμένη στο Θεό, η οποία ακούει αυτά·

Χαίρε, χώρα που χώρεσες τον αχώρητο Θεό· χαίρε, θύρα του σεπτού μυστηρίου της σωτηρίας μας.

Χαίρε, εσύ που για τους απίστους είσαι αμφίβολο άκουσμα· χαίρε, εσύ που για τους πιστούς είσαι αναμφίβολο καύχημα.

Χαίρε, όχημα πανάγιο (του Χριστού) που κάθεται πάνω στα Χερουβείμ· χαίρε, οίκημα υπερτέλειο Εκείνου που κάθεται στα Σεραφείμ.

Χαίρε, εσύ που ένωσες μεταξύ τους τα αντίθετα· χαίρε, εσύ που συνδύασες την παρθενία με τη μητρότητα.

Χαίρε, εσύ με την οποία καταλύθηκε η παράβαση, χαίρε, εσύ χάρη στην οποία ανοίχτηκε ο Παράδεισος.

Χαίρε, εσύ που σαι το κλειδί της βασιλείας (του Χριστού)· χαίρε, εσύ η ελπίδα των αιωνίων αγαθών.

Χαίρε Νύμφη, ανύμφευτε.

Κάθε φύση Αγγέλων κατεπλάγη για το μεγάλο γεγονός της ενανθρωπήσεώς Σου· γιατί έβλεπε τον απρόσιτο Θεό, να γίνεται προσιτός σε όλους άνθρωπος, να

συναναστρέφεται μαζί μας και να ακούει από όλους το Αλληλούϊα.

Τους επιδέξιους ρήτορες, τους βλέπουμε σαν ψάρια άφωνα να στέκονται μπροστά στο μυστήριό σου Θεοτόκε· γιατί δεν μπορούν να εξηγήσουν πως και Παρθένος έμεινες και μπόρεσες να γεννήσεις. Εμείς όμως θαυμάζοντας το μυστήριο, σου φωνάζουμε με πίστη·

Χαίρε, δοχείο της σοφίας του Θεού, χαίρε ταμείο της πρόνοιάς Του.

Χαίρε, εσύ που αποδείχνεις άσοφους τους φιλοσόφους· χαίρε, εσύ που ελέγχεις ως άμυαλους τους τεχνολόγους.

Χαίρε, γιατί με σένα αποδείχτηκαν ανόητοι οι διαβόητοι συζητητές· χαίρε, γιατί με σένα εξαφανίστηκαν οι μυθοπλάστες.

Χαίρε, εσύ που διαλύεις τους περίπλοκους συλλογισμούς και σοφίες των Αθηναίων· χαίρε, εσύ που γεμίζεις (με ανθρώπινες ψυχές) τα δίχτυα των πνευματικών ψαράδων.

Χαίρε, εσύ που ανασύρεις από το βυθό της άγνοιας, χαίρε εσύ που φωτίζεις πολλούς με θεία γνώση.

Χαίρε, πλοίο αυτών που θέλουν να σωθούνε, χαίρε, λιμάνι αυτών που ταξιδεύουν στο πέλαγος της ζωής.

Χαίρε Νύμφη, ανύμφευτε.

Θέλοντας να σώσει τον κόσμο Εκείνος που για χάρη μας τον κόσμησε, ήλθε προς αυτόν με δική του πρωτοβουλία. Και όντας Ποιμένας, ως Θεός, για χάρη μας φάνηκε όμοιος με μας άνθρωπος, και κάλεσε έτσι (στη σωτηρία) τους όμοιους με Αυτόν, που ως Θεός ακούει· Αλληλούϊα.

Έπειτα· «Τη υπερμάχω...» (σύντομο). Τρισάγιο· «Άγιος ο Θεός...», Κοντάκιο· «Ως απαρχάς της φύσεως...», και όλα όσα αναφέρονται την πρώτη Εβδομάδα εκτός από το Ευαγγέλιο, και η απόλυση· «Δι εὐχῶν...» (σελ. 63-81).

Δ΄ ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΤΗΣ Δ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Αναγινώσκεται το Μικρόν Απόδειπνον (σελ. 6). Μετά το «Άξιόν εστιν» ψάλλεται υπό των Χορών ο Κανών της Θεοτόκου (σελ. 28) και το Κοντάκιον· «Τη Υπερμάχω» αργώς (σελ. 54), μεθ ὃ απαγγέλλεται εμμελώς υπό του Ιερέως η Δ΄ Στάσις των «Χαιρετισμών».

ΣΤΑΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

Τείχος ει των παρθένων, Θεοτόκε Παρθένε, και πάντων των εις σε προστρεχόντων· ο γαρ του ουρανού και της γης, κατεσκεύασέ σε Ποιητής Άχραντε, οικήσας εν τη μήτρα σου, και πάντας σοι προσφωνείν διδάξας·

Χαίρε, η στήλη της παρθενίας· χαίρε, η πύλη της σωτηρίας.

Χαίρε, αρχηγέ νοητής αναπλάσεως· χαίρε, χορηγέ θεϊκής αγαθότητος.

Χαίρε, συ γαρ ανεγέννησας τους συλληφθέντας αισχρώς· χαίρε, συ γαρ ενουθέτησας τους συληθέντας τον νουν.

Χαίρε, η τον φθορέα των φρενών καταργούσα· χαίρε, η τον σπορέα της αγνείας τεκούσα.

Χαίρε, παστάς ασπόρου νυμφεύσεως· χαίρε, πιστούς Κυρίω αρμόζουσα.

Χαίρε, καλή κουροτρόφε παρθένων· χαίρε, ψυχών νυμφοστόλε Αγίων.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Ύμνος άπας ηττάται, συνεκτείνεσθαι σπεύδων, τω πλήθει των πολλών οικτιρμών σου· ισαρίθμους γαρ τη ψάμμω ωδάς, αν προσφέρωμέν σοι, Βασιλεύ άγιε, ουδέν τελούμεν άξιον, ων δέδωκας ημίν, τοις σοι βοώσιν· Αλληλούϊα.

Φωτοδόχον λαμπάδα, τοις εν σκότει φανείσαν, ορώμεν την αγίαν Παρθένον· το γαρ άϋλον άπτουσα φως, οδηγεί προς γνώσιν θεϊκήν άπαντας, αυγή τον νουν φωτίζουσα, κραυγή δε τιμωμένη ταύτα·

Χαίρε, ακτίς νοητού Ηλίου· χαίρε, βολίς του αδύτου φέγγους.

Χαίρε, αστραπή τας ψυχάς καταλάμπουσα· χαίρε, ως βροντή τους εχθρούς καταπλήττουσα.

Χαίρε, ότι τον πολύφωτον ανατέλλεις φωτισμόν· χαίρε, ότι τον πολύρρητον αναβλύζεις ποταμόν.

Χαίρε, της κολυμβήθρας ζωγραφούσα τον τύπον· χαίρε, της αμαρτίας αναιρούσα

τον ρύπον.

Χαίρε, λουτήρ εκπλύνων συνείδησιν· χαίρε, κρατήρ κιρνών αγαλλίασιν.

Χαίρε, οσμή της Χριστού ευωδίας· χαίρε, ζωή μυστικής ευωχίας.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χάριν δούναι θελήσας, οφλημάτων αρχαίων, ο πάντων χρεωλύτης ανθρώπων, επεδήμησε δι᾽ ἑαυτοῦ, προς τους αποδήμους της αυτού χάριτος· και σχίσας το χειρόγραφον, ακούει παρά πάντων ούτως· Αλληλούϊα.

Ψάλλοντές σου τον τόκον, ανυμνούμέν σε πάντες, ως έμψυχον ναόν Θεοτόκε· εν τη ση γαρ οικήσας γαστρί, ο συνέχων πάντα τη χειρί Κύριος, ηγίασεν, εδόξασεν, εδίδαξε βοάν σοι πάντας·

Χαίρε, σκηνή του Θεού και Λόγου· χαίρε, Αγία Αγίων μείζων.

Χαίρε, Κιβωτέ χρυσωθείσα τω Πνεύματι· χαίρε, θησαυρέ της ζωής αδαπάνητε.

Χαίρε, τίμιον διάδημα βασιλέων ευσεβών· χαίρε, καύχημα σεβάσμιον ιερέων ευλαβών.

Χαίρε, της Εκκλησίας ο ασάλευτος πύργος· χαίρε, της βασιλείας το απόρθητον τείχος.

Χαίρε, δι᾽ ἧς εγείρονται τρόπαια· χαίρε, δι᾽ ἧς εχθροί καταπίπτουσι.

Χαίρε, χρωτός του εμού θεραπεία· χαίρε, ψυχής της εμής σωτηρία.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Ω πανύμνητε Μήτερ, η τεκούσα τον πάντων Αγίων αγιώτατον Λόγον (εκ γ΄)· δεξαμένη την νυν προσφοράν, από πάσης ρύσαι συμφοράς άπαντας· και της μελλούσης λύτρωσαι κολάσεως, τους σοι βοώντας· Αλληλούϊα.

Και πάλιν τον πρώτον Οίκον· Άγγελος πρωτοστάτης (σελ. 54). Είτα, το· Τη υπερμάχω... (σύντομον)· Τρισάγιον και το οικείον Κοντάκιον· Ως απαρχάς της φύσεως... Κύριε, ελέησον (μ΄). Ο εν παντί καιρώ... Άσπιλε, αμόλυντε..., Και δος ημίν Δέσποτα... κ.λπ. (άνευ Ευαγγελίου). Η Απόλυσις. Ευξώμεθα..., Την ωραιότητα..., Δι᾽ εὐχῶν... (σελ. 62-80).

Δ΄ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΤΗΣ 4ης ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Διαβάζεται το Μικρό Απόδειπνο (σελ. 7). Μετά το Άξιόν εστιν ψάλλεται ο Κανόνας της Θεοτόκου (σελ. 29), κι έπειτα το Κοντάκιο «Τη υπερμάχω...» σε αργό μέλος (σελ. 55). Ακολουθεί η από τον Ιερέα εμμελής απαγγελία της Δ΄ Στάσης των Χαιρετισμών.

ΣΤΑΣΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Τείχος είσαι προστατευτικό των παρθένων, Θεοτόκε Παρθένε, καθώς και όλων όσοι προστρέχουν στη χάρη σου. Γιατί ο Ποιητής του ουρανού και της γης είναι εκείνος που σε ανέδειξε στο θεομητορικό σου αξίωμα, άχραντε, σκηνώνοντας στη μήτρα σου και διδάσκοντας όλους να σε προσφωνούν·

Χαίρε, η στήλη της παρθενίας· χαίρε η πύλη που οδηγείς στη σωτηρία.

Χαίρε, αρχή της νοητής ανάπλασής μας, χαίρε χορηγέ της θεϊκής ευσπλαγχνίας.

Χαίρε, γιατί εσύ αναγέννησες αυτούς που συνελήφθησαν αισχρώς (που έπεσαν στα δίχτυα της αμαρτίας)· χαίρε, γιατί εσύ νουθέτησες αυτούς των οποίων ο νους είχε πλανηθεί.

Χαίρε, εσύ που καταργείς εκείνον (τον διάβολο) που έφθειρε το μυαλό μας· χαίρε, εσύ που γέννησες τον σπορέα των αγνών λογισμών.

Χαίρε, δωμάτιο νυφικό στο οποίο τελέστηκε η άσπορη νύμφευση· χαίρε, εσύ που ενώνεις τους πιστούς με τον Κύριο.

Χαίρε, εσύ που ανατρέφεις καλώς τις παρθένες (ψυχές)· χαίρε, εσύ που στολίζεις σαν νύφες τις άγιες ψυχές.

Χαίρε Νύμφη, ανύμφευτε.

Κάθε ύμνος (ανθρώπινος) αποδεικνύεται μηδαμινός, όταν συγκριθεί με το πλήθος της μεγάλης Σου ευσπλαγχνίας· γιατί κι αν ακόμα Σου αναπέμπαμε τόσους ύμνους όσους και οι κόκκοι της άμμου, Βασιλέα Άγιε, τίποτε δε θα κάναμε αντάξιο στα όσα πρόσφερες σε μας που σου φωνάζουμε δυνατά· Αλληλούϊα.

Σαν λαμπάδα φωτεινή, που φάνηκες σ αὐτοὺς που ήσαν στο σκοτάδι, σε βλέπουμε αγία Παρθένε· γιατί ανάβεις το άυλο φως και οδηγείς σε γνώση θεϊκή όλους, φωτίζοντας με καθαρό σαν την αυγή φως το νου μας και τιμάσαι με δυνατή φωνή ως εξής·

Χαίρε ακτίνα του νοητού Ηλίου (του Χριστού)· χαίρε, ουράνιο φως που η λάμψη σου ποτέ δε σβήνει.

Χαίρε αστραπή που καταλάμπεις τις ψυχές· χαίρε, βροντή που τους εχθρούς (τους δαίμονες) φοβερίζεις.

Χαίρε, γιατί ανατέλλεις το πλουσιότερο φως (του Χριστού), χαίρε γιατί αναβλύζεις τον αστείρευτο ποταμό.

Χαίρε, εσύ που εικονίζεις τον τύπο της κολυμβήθρας· χαίρε, εσύ που απαλείφεις το ρύπο της αμαρτίας.

Χαίρε λουτήρα (λουτρό) που ξεπλένεις τη συνείδηση· χαίρε, κανάτι που κερνάς αγαλλίαση.

Χαίρε, οσμή της ευωδίας του Χριστού· χαίρε, ζωή της μυστικής τράπεζας.

Χαίρε Νύμφη, ανύμφευτε.

Ο πληρωτής του χρέους όλων των ανθρώπων, θέλοντας να πληρώσει τις παλιές οφειλές, ήλθε αυτοπροσώπως προς αυτούς που έφυγαν μακριά απ τὴ θεία Χάρη Του· και αφού έσχισε το γραμμάτιο της οφειλής, ακούει απ ὅλους Αλληλούϊα.

Καθώς ψέλνουμε ύμνους στον τόκο σου (στο Χριστό), Θεοτόκε, εσένα ανυμνούμε ως έμψυχο ναό του Θεού. Γιατί με το να κατοικήσει στη κοιλιά σου ο Κύριος, που κρατεί στο χέρι Του τα πάντα, σε αγίασε, σε δόξασε και δίδαξε όλους να σου φωνάζουν·

Χαίρε, εσύ που έγινες σκηνή του Θεού και Λόγου· χαίρε, εσύ που αναδείχτηκες Αγία πάνω απ ὅλους τους Αγίους.

Χαίρε, κιβωτέ που χρυσώθηκες με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος· χαίρε, θησαυρέ της ζωής ανεξάντλητε.

Χαίρε, στέμμα πολύτιμο βασιλέων ευσεβών· χαίρε, σεβάσμιο καύχημα ιερέων ευλαβών.

Χαίρε, ο ακλόνητος πύργος της Εκκλησίας· χαίρε, το απόρθητο τείχος της βασιλείας.

Χαίρε, εσύ που με τη χάρη σου στήνονται τρόπαια (νίκες πνευματικές)· χαίρε, εσύ που με τη δύναμή σου οι εχθροί συντρίβονται.

Χαίρε, του σώματός μου η θεραπεία· χαίρε, της ψυχής μου η σωτηρία.

Χαίρε Νύμφη, ανύμφευτε.

Ω πανύμνητη Μητέρα, που γέννησες των Αγίων όλων τον Αγιώτατο Λόγο (3 φορές)· αφού δέχτηκες αυτή την προσφορά της δοξολογίας μας, φύλαξέ μας όλους από κάθε συμφορά και λύτρωσε από τη μέλλουσα κόλαση εμάς που σου φωνάζουμε δυνατά Αλληλούϊα.

Και πάλι τον πρώτο Οίκο· Άγγελος πρωτοστάτης... (σελ. 55). Έπειτα· «Τη υπερμάχω...» (σύντομο). Τρισάγιο· «Άγιος ο Θεός...», Κοντάκιο· «Ως απαρχάς της φύσεως...», και όλα όσα αναφέρονται την πρώτη Εβδομάδα εκτός από το Ευαγγέλιο, και η απόλυση· «Δι εὐχῶν...» (σελ. 63-81).

Ε΄ ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Τη Παρασκευή της Ε΄ εβδομάδος των Νηστειών, καθ ἣν αναγινώσκονται άπαντες οι Οίκοι του Ακαθίστου Ύμνου, μετά το Άξιόν εστιν, του Μικρού Αποδείπνου, ψάλλεται δις εις αργόν βυζαντινόν μέλος και άπαξ σύντομον, το Απολυτίκιον Τροπάριον.

Ήχος πλ. δ΄. Αυτόμελον.

Το προσταχθέν μυστικώς, λαβών εν γνώσει, εν τη σκηνή του Ιωσήφ, σπουδή επέστη, ο Ασώματος, λέγων τη Απειρογάμω· Ο κλίνας τη καταβάσει τους ουρανούς, χωρείται αναλλοιώτως όλος εν σοι. Ον και βλέπων εν μήτρα σου, λαβόντα δούλου μορφήν, εξίσταμαι κραυγάζειν σοι· Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε!

Ε΄ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΤΗΣ 5ης ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Ψάλλεται ολόκληρη η Ακολουθία του Ακαθίστου Ύμνου με την εξής τάξη·

Το Μικρό Απόδειπνο μέχρι το «Άξιόν εστι...» (σελ. 26). Ακολούθως το τροπάριο·

Όταν ο Ασώματος (αρχάγγελος Γαβριήλ), πληροφορήθηκε αυτό που με τρόπο μυστηριώδη του παραγγέλθηκε (από το Θεό), παρουσιάστηκε αμέσως στην οικία του Ιωσήφ, λέγοντας σ αὐτὴν που δε γνώρισε γάμο (στη Θεοτόκο)· Αυτός που με την κατάβασή Του (στη γη) χαμήλωσε τους ουρανούς, έρχεται να χωρέσει ολόκληρος χωρίς καμιά αλλοίωση μέσα σου. Αυτόν βλέποντάς Τον μες στην κοιλιά σου να παίρνει τη μορφή δούλου (να ταπεινώνεται και να γίνεται άνθρωπος) με καταλαμβάνει έκσταση και δέος και σου φωνάζω δυνατά· Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Στη συνέχεια ο ιερέας διαβάζει την πρώτη στάση των Χαιρετισμών (Α-Ζ). Έπειτα ψάλλονται οι Α΄ και Γ΄ ωδές του Κανόνα και το «Τη υπερμάχω...». Ακολουθεί υπό του ιερέως η ανάγνωση της δευτέρας στάσης (Η-Μ). Ψάλλονται στη συνέχεια οι Δ΄, Ε΄ και ΣΤ΄ ωδές του Κανόνα, και μετά πάλι το «Τη υπερμάχω...». Ακολουθεί η ανάγνωση της τρίτης στάσης (Ν-Σ). Ψάλλονται οι υπόλοιπες ωδές του Κανόνα· Ζ΄, Η΄ και Θ΄ και πάλι το «Τη υπερμάχω...». Ακολούθως η τέταρτη και τελευταία στάση των Χαιρετισμών (Τ-Ω και Α). Το «Τη υπερμάχω...»· το Τρισάγιο και τα υπόλοιπα του Αποδείπνου. Πριν από το «Δι εὐχῶν...» ψάλλεται το «Την ωραιότητα της παρθενίας σου...».

Το πρωτότυπο κείμενο με νεοελληνική απόδοση του θεολόγου Ευαγγέλου Γ. Καρακοβούνη

Πηγές:users.uoa.gr – hristospanagia3.blogspot.gr